

Revista are conținut multimedia corelat cu articolele, accesibil prin intermediul codurilor QR. Redirecționarea cititorului se face către surse publice.

CINAFIL 20 PITEȘTI

Revistă editată de Cinematograful București | Nr.1/2020 | 5 LEI

SCANEAZĂ CODUL QR CU TELEFONUL
ȘI VIZIONEAZĂ DOCUMENTAR DESPRE PITEȘTI >>

O ISTORIE A CINEMATOGRAFELOR DIN PITEȘTI

La 20 septembrie 1902 are loc la Pitești prima reprezentare cinematografică, ambulantă, cu filmul „Panorama Eduard Braun” 32 >>

4 >>

ISTORIA CINEMATOGRAFULUI BUCUREȘTI

Cinematograful „București” a fost inaugurat la 21 august 1958, construcția noului sediu de pe Calea București, din preajma Primăriei, durând fix un an.

REDACTOR ȘEF-FONDATOR
JEAN DUMITRAȘCU

REDACTORI
Gabriel Niță, Iulia Ivănoiu

REDACTORI ASOCIAȚI
Adelina-Elena Sorescu,
Andreea Giulea, Gh. Neguț

FOTO
Andreea Năstase

ISSN
2734-410X ISSN-L 2734-410X

DTP
Liviu Jaică

ȚIPAR
SC Argeșul liber S.A.

SEDIUL REDACȚIEI
Cinematograful „București”
Strada Calea București, nr. 2, etaj 1
Pitești, Argeș
Tel. 0248 220 111
www.cinemabucuresti.ro

Revistă editată de Cinematograful
„București” prin Filarmonica Pitești

*Fotografiile vechi
cu cinematografele „Aquila”, „Lux”
și „București” fac parte din colecția
particulară a colecționarului
piteștean Cătălin Tudor*

LA ÎNCEPUT DE DRUM

■ de JEAN DUMITRAȘCU

„CINEFIL 2 D PITEȘTI” pornește, iată, la drum, ca revistă a Cinematografului de artă „București” din cadrul Centrului Multifuncțional Pitești. Îmi aduc aminte cu cât nesaț citeam revista „Cinema” (care a trăit de la 1924 la 1989; reluată ca „Noul Cinema” între 1990-1998), ca să nu mai zic de Almanahul „Cinema” din anii 80, visând cu ochii deschiși la filme nevăzute și la actori străini celebri. În ziua de astăzi, prea puține publicații din țară alocă spații comentariilor specializate despre filme. A, că pe diverse forumuri și pe Instagram găsești zeci de mii de păreri despre filme, e adevărat, dar nu prin lectura acestora îți îmbogățești educația. Avem nevoie nu doar să vizionăm filme de orice fel, pentru a omorî timpul, cum fac prea mulți, ci și de cultură cinematografică. Tocmai de aceea am dorit să înființez această revistă. Pentru a contribui la cultura prietenilor Cinematografului „București” și nu numai.

Filmul a fost recunoscut ca fiind cea de-a șaptea artă încă din 1911, de către Ricciotto Canudo, teoretician și critic de film italian, acesta găsimu-i locul lângă pictură, sculptură, literatură, arhitectură, muzică și dans. Dar se poate adăuga că, între timp, filmul a devenit mai popular decât orice altă artă, fiind urmărit de miliarde de oameni de pe întreg pământul. Puțini trec pragul unui muzeu, puțini mai citesc, puțini intră într-o sală de concerte, în schimb, filmul atrage ca un magnet, industria cinematografică fiind una extrem de dezvoltată și care învârtă foarte mulți bani.

Să mai spun că am reușit, după 12 ani de demersuri oficiale și eforturi, să deschidem noul Cinematograf „București” din Pitești. Oficial, el a fost reînființat la 25 mai 2017, prin hotărârea Consiliului Local al Municipiului Pitești, dar au urmat alte eforturi, pentru obținerea autorizației de securitate la incendiu (în Vinerea Mare a Paștelui 2018), astfel încât primul film difuzat a avut loc la 20 mai 2018, de Ziua Piteștiului. Cinematograful funcționează ca structură în cadrul Filarmonicii Pitești. A fost singura soluție pe care am găsit-o pentru a nu mai prelungi cine știe cât înființarea acestuia. Și a fost firesc să „leg” cele două instituții, mai ales că ocupă același spațiu! Dacă nu ar fi fost, în vara anului 2006 și în primăvara anului 2007, speranța dobândiri ca sediu pentru Filarmonica Pitești a fostului Cinematograf „București”, mai mult ca sigur Filarmonica nu ar fi fost înființată la 20 mai 2007! A contat enorm că am deținut funcția de director la Centrul Cultural Pitești și, ulterior, la Filarmonică. Pentru că această continuitate m-a ajutat să duc la bun sfârșit un nou proiect cultural, Cinematograful. Dacă nu acționam, nu știu ce și cum ar fi fost. Eu știu ce am făcut. Firește, nu am venit cu bani de acasă, ambele instituții fiind subvenționate de către Primăria Municipiului Pitești și Consiliul Local al Municipiului Pitești.

În final, o rugămintă. Cine simte nevoia să scrie comentarii de film, poate deveni colaborator al acestei reviste! Vă aștept nu doar la Cinema „București”, ci și la „CINEFIL 2D PITEȘTI”!

Istoria
Cinematografului
BUCUREȘTI

04
15

„Moromeții 2”
a reprezentat de
departe cea mai
așteptată premieră
a anului 2018

18
21

„Scurtcircuit” -
inspirat din
fapte reale

22
24

PITEȘTIUL A FOST ȘI A RĂMAS

ORAȘUL MEU DE SUFLET

25-27

Jean Dumitrașcu în dialog cu
actrița Georgiana Saizescu

O ISTORIE A CINEMATOGRAFELOR

DIN PITEȘTI

32-35

La 20 septembrie 1902, are loc la Pitești prima
reprezentare cinematografică, ambulantă, cu
filmul „Panorama Eduard Braun”

MEREU PE FUGĂ

42-43

Ioana Grigore „Mereu pe fugă”,
dar nu și la întâlnirea
cu publicul piteștean

REGIZORUL BOGDAN JIANU

PE SCENA PITEȘTEANĂ

46-47

Actorul piteștean are un palmares bogat,
făcându-se remarcant în filmele „Vine poliția”.
„Hunted”, „What about love”

ISTORIA CINEMATOGRAFULUI „BUCUREȘTI”

■ de JEAN DUMITRAȘCU

Inaugurarea

Cinematograful „București” a fost inaugurat la 21 august 1958, construcția noului sediu de pe Calea București, din preajma Primăriei, durând fix un an. Ulterior au fost construite blocurile ce aveau să constituie cel mai frumos cartier din oraș. Inclusiv cel care avea să integreze clădirea cinematografului. Fotografia cinematografului din primii săi ani, pe care v-o ofer, se află pe coperta revistei, în numărul inaugural.

A fost, în acei ani, o perioadă de eflorescență culturală în viața

Piteștiului fără precedent, unică, judecând acum, din perspectivă istorică. La 2 mai 1956, are loc înființarea Casei Creației Populare Argeș, la 2 octombrie se înființează Palatul Culturii, iar la 24 noiembrie are loc Inaugurarea sălii de spectacole și a scenei Teatrului „Alexandru Davila” Pitești. Peste un an, este înființat Liceul de Muzică din Pitești și secția de estradă a Teatrului, iar Muzeul de Istorie primește ca sediu clădirea ce adăpostește astăzi Școala de Arte. La 10 august 1958 are loc deschiderea Casei de

Cultură a Tineretului, în prezent Casa Studenților din Pitești, și tot în aceeași vară are loc inaugurarea Cinematografului „Lumina” din Găvana.

Nu judecăm acum oferta culturală, cert este că a existat o dorință extrem de puternică de ctitoriri culturale din partea autorităților locale, care au înțeles rolul jucat de cultură în viața socială.

La Cinematograful „București”, cercetând arhiva ziarului „Secera și ciocanul”, au

////
În anii 70-80,
Cinematograful
„București”
devenise cel mai
„occidental”
cinema din urbe
////

predominat, în anii 1958-1965, filmele sovietice și chinezești, dar și producțiile românești ce reflectau noua viață, pe baze socialiste. Treptat, în programe, își fac loc filmele italienești și franțuzești, iar mai apoi cele americane.

Bișniță la filmele lui Sergiu Nicolaescu

În anii 70-80, Cinematograful „București” devenise cel mai „occidental” cinema din urbe, în comparație cu celelalte existente - „Modern”, „Dacia” și „Lumina” -, aici proiectându-se cele mai multe filme de ultimă oră din SUA, cozile fiind infernale, iar bișnița cu bilete înflorind peste noapte. Și cineăștii români preferau Cinematograful „București”. Un Sergiu Nicolaescu era primit cu covorul roșu. Trăgea cu mașina personală până în fața cinematografului, se lăsa adulat de public. Uneori, pentru că publicul nu prindea bilet nici la filmul de la ora 20.00, se proiectau filme și de la ora 22.00, până la miezul nopții, atunci când participau și actori din film, precum Tamara Buciuceanu-Botez (și am măturii în acest sens, de la casierile vremii).

Criza. După 1990, toate cinematografele din România au intrat în recesiune, inclusiv „București”, după apariția televiziunilor comerciale care au făcut pe dracu' în patru să țină oamenii în case decât să mai meargă la film. ROMÂNIA-FILM a pierdut lupta cu televiziunile, și nu o putem acuza. Omul preferă să vadă gratis, acasă, un film, decât să mai iasă în oraș.

Cinematograful „București” a avut șansa unui director devotat și dăruit, Constantin Curelea. A căutat să aducă filmele cele mai bune, să cumpere aparatură nouă de proiecție din Cehia, să înlocuiască scaunele, să asigure confort. Dar trendul a fost prea

puternic, iar sprijinul ROMÂNIA-FILM tot mai anemic. Spectatorii au fost tot mai puțini, banii de reparații nu ajungeau, nici cei de întreținere, ba chiar nu au mai fost bani de salarii. Acestea se plăteau tot mai greu, cu mari întârzieri și, după 2007, nu mai veneau de la Centru decât după multe luni de așteptare. Pentru că din încasări proprii nu se mai puteau plăti. Din punctul meu de vedere, dl. Curelea a fost cel mai devotat piteștean al ideii de a avea cinematograful. Deși totul părea împotriva. A căutat soluții, în disperare de cauză.

„Păcală se întoarce”!

Neașteptat cum un film poate schimba destine! La 25 iulie 2006, în foierul de la Teatrul *Al. Davila*, are loc o conferință de presă cu ocazia lansării, la Pitești, a filmului *Păcală se întoarce*. Printre protagoniștii prezenți: regizorul Geo Saizescu și actorii piteșteni Sebastian Papaiani, Adriana Trandafir, Georgiana Paraschivescu-Saizescu, Tudorița Popescu. Primisem invitația de la dirijorul coralei *D.G. Kiriak*, dl. George Paraschivescu, de a participa la conferință și de a viziona filmul. Sentimental, amintindu-mi că primul meu film văzut, în 1975, adus de caravană la școala mea din Aleșii de Teiu, fusese *Păcală*, am adus-o și pe fetița mea, Maria (care s-a fotografiat cu vedetele, a cules autografe...). Eram, totuși, în postură oficială acolo. Trist că în afară de actorii Ion Focșa și Adrian Duță, nimeni din partea teatrului nu era prezent! Să-mi vină mie la sediu asemenea personalități, off!

Am mers, cu toții, la Cinema *București*. Sala se umplea treptat. Ne-a întâmpinat directorul Curelea. Cum Papaiani *et comp.* dădeau autografe, directorul Curelea s-a adresat primarului: „D-le primar, vă rog, ajutați-ne! A apărut o lege prin care cinematografele pot fi preluate, gratis, de către primării. Noi suntem, știți, în stare de faliment...”

O singură rugămintă, să preluați și salarii!” „Desigur, nu e nici o problemă, dar o să facem și filarmonica aici! Dăm și filme, dăm și concerte! Aveți legea acum sau vine dl. director mâine la dvs.?” Nu o avea la îndemână, oricum începea filmul. Am luat numărul de telefon...

Începe... marea bătaie pentru sediu!

Directorul Curelea era plecat a doua zi la RADEF. Am intrat pe site-ul Ministerului Culturii și Cultelor, am aflat de Legea (Ordonanța privind cinematografia nr. 39/14 iulie 2005 și Legea nr. 328/14.07.2006). În aceea zi (26 iulie), prin adresa nr. 34.273, am compus o scrisoare oficială către ministrul Adrian Iorgulescu prin care adresam rugămintea autorităților locale să avizeze „ca imobilul de mai sus – Cinematograful „București”, imobil situat în Calea București nr.2, instituție culturală aflată în subordinea Centrului Național al Cinematografiei și în administrarea R.A.D.E.F. „România-Film” –, teren și construcție, să fie transmis, în condițiile legii, în domeniul public al municipiului Pitești și în administrarea Consiliului Local al municipiului Pitești.

Cinematograful „București” ar urma să fie folosit, după efectuarea investițiilor necesare, și ca sediu al Filarmonicii Pitești, instituție de cultură pe care Municipality dorește să o înființeze de mai mulți ani și de care piteștenii au nevoie.

În situația în care avizul dumneavoastră va fi favorabil urmează să fie demarate procedurile prevăzute de lege pentru transmiterea în patrimoniul municipiului Pitești, prin hotărâre de Guvern, a acestor imobile.

În speranța că demersul nostru va fi soluționat pozitiv

////////////////////
După 1990, toate cinematografele din România au intrat în recesiune, inclusiv „București”, după apariția televiziunilor comerciale care au făcut pe dracu' în patru să țină oamenii în case decât să mai meargă la film
////////////////////

Cinematograful
 „București” a
 fost inaugurat la
 21 august 1958,
 construcția
 noului sediu
 de pe Calea
 București,
 din preajma
 Primăriei,
 durând un an

de către dumneavoastră, vă mulțumim anticipat”.

A doua zi, cu mașină de ocazie, ca de atâtea zeci sau sute de ori în decursul anilor, am mers, în interes de serviciu, la Ministerul Culturii, la ministrul Adrian Iorgulescu, să-i las misiva. Am primit o promisiune vagă, se va rezolva. Peste câteva zile, în „Nota cu problemele rezultate în ședința operativă din data de 31 iulie 2006”, apare, prima dată oficial, nu ca discuții private cu dl. primar, „problema nr. 292”: „analiză posibilitate înființare Filarmonica Pitești”. Tocmai pentru că aveam promisiunea unui sediu!

A doua zi, 1 august, reveneam în birou la ministrul Iorgulescu. E cam târziu, spune, deja se lucrează la o hotărâre, dar să merg, totuși, imediat la secretarul de stat Ioan Onisei, cu adresa înregistrată, să adauge și Cinematograful „București”. Cea care mi-a deschis ușa la dl. Onisei a fost d-na Victoria Stoian, din M.C.C., dar de loc din Topolovenii în care domiciliaz. M-a întrebat ce mai face dl.

primar Gheorghiță Boțarcă. Mi-a spus că va mai dona alte câteva mii de volume către biblioteca orășenească. Mai apoi, am primit asigurări de la dl. secretar de stat Onisei că cei de la RADEF se vor pronunța rapid.

Și s-a pronunțat! La 17 august 2006. Sub semnătura directorului general Mihail Țintea, Regia Autonomă a Distribuției și Exploatarei Filmelor, ne preciza următoarele:

„Cinematograful BUCUREȘTI din Pitești împreună cu terenul aferent acestuia sunt bunuri din patrimoniul cinematografilei naționale, se află în prezent în proprietatea privată a statului și administrarea R.A.D.E.F. „RomâniaFilm”, potrivit art. 65 din O.G. nr. 39/14.07.2005 privind cinematografia, completată și aprobată prin Legea nr. 328/14.07.2006.

După cum vă este cunoscut, potrivit art. 67 din O.G. nr. 39/14.07.2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial nr. 704/04.08.2005, Ministerul Culturii și Cultelor va elabora

strategia privind perspectivele și modalitățile de realizare a privatizării în domeniul cinematografilei, strategie ce urmează a se aproba prin hotărâre a Guvernului.

Față de cele de mai sus, vă comunicăm că solicitarea dvs. urmează să fie analizată după aprobarea hotărârii de guvern”.

Un răspuns interpretat ca negativ. M-am interesat la M.C.C.: nu vrea R.A.D.E.F.-ul! M-am interesat cine e în consiliul de administrație! M-am decis să vorbesc deschis cu actorul Mircea Diaconu, tocmai îi oferisem premiul revistei Argeș pentru teatru. Și cu Geo Saizescu, prin George Paraschivescu. Problemă extrem de delicată. Dl. George Paraschivescu mă avertizase: cuscrul se luptă pentru salvarea cinematografelor! I-am explicat maestrului Geo Saizescu: „noi vrem să salvăm cinematograful, nu să-l desființăm, vrem să ruleze filme, dar să poată cânta și Filarmonica acolo!” Deja, cum în conferința de presă săptămânală de miercuri, 2 august 2006,

///////////////
 Cinematograful
 „București”
 ar urma să fie
 folosit, după
 efectuarea
 investițiilor
 necesare, și
 ca sediu al
 Filarmonicii
 Pitești,
 instituție de
 cultură pe care
 Municipality
 dorește să o
 înființeze de mai
 mulți ani și de
 care piteștenii
 au nevoie
 //////////////////

primarul reiterase că problema unui sediu pentru Filarmonica Pitești este pe cale de a se rezolva (iar presa vremii stă mărturie în acest sens), numele Cinematografului București era vehiculat cu frenezie. Puțini au fost ziaristii corecți (în sensul de a prezenta complet declarația), aceasta: primarul precizase că „alături de sala cinematografului, care are 459 locuri, va fi preluat și întregul personal (cinci salariați) și se va păstra și programul de cinematograf. Urmează ca Primăria Pitești să mai construiască două anexe necesare pentru intrarea în scenă și pentru repetițiile instrumentiștilor filarmonicii”. Mulți au titrat simplu: „Filarmonica - la Cinema București”. La rândul său, o televiziune locală a dat doar un fragment din declarația primarului: „Filarmonica va funcționa la Cinema București”. Aceste amănunte au logica lor.

Simțeam blocajul, impasul. De ce nu primisem aviz de la R.A.D.E.F.?! Bursa speculațiilor a înflorit atunci la Pitești! Cineva, un mare om de afaceri, a pus ochii pe cinematograful. Doar sunt scoase la licitație, cu excepția

celor de pe lista în lucru aflată pe masa secretarului de stat Onisei! Dar dacă nu vrea directorul Centrului Național al Cinematografiei, nu doar M. Țârlea de la R.A.D.E.F.?! Sau, probabil, Onisei, că tot e de la P.D., și se acutizase războiul cu P.N.L., și se opune dorinței ministrului liberal Iorgulescu, compozitor, doritor de filarmonici? Încă... mister!

În acest climat, am revenit cu o nouă misivă oficială adresată Ministerului Culturii, la 1 octombrie 2006, din care spicuiesc:

„Una din principalele preocupări ale municipalității din Pitești o constituie promovarea culturii, componentă esențială a dezvoltării durabile a comunității locale.

După cum cunoașteți, dorim să înființăm la Pitești o filarmonică, edificiu cultural pentru întreg județul Argeș.

Având în vedere apropiata analiză a unui Proiect de Hotărâre de Guvern ce vizează privatizarea ori trecerea din administrarea Regiei Naționale

de Cinematografie și Film a spațiilor în care funcționează la ora actuală cinematografele, revenim cu rugămintea de a ne sprijini pentru preluarea imobilului „Cinematograf București” din Municipiul Pitești.

După cum știți, noi am început demersuri în această privință prin adresa nr. 34273/26.07.2006 înregistrată la Ministerul Culturii și Cultelor sub nr. 3189/A.I./01.08.2008. Convinși fiind că veți preîntâmpina transformarea în timp a Cinematografului în spații cu altă destinație decât cele de cultură și că veți fi alături de noi, vă mulțumim anticipat...”.

Pe de altă parte, dl. Iosif Cerbureanu, secretarul Municipiului, vine cu ideea că se impune o hotărâre de Consiliu Local în privința intenției de preluare, să nu mai apară doar ca o dorință a primarului sau a mea, ci a comunității locale. Și, la prima ședință de Consiliu Local, din octombrie 2006, se votează în unanimitate, preluarea Cinema „București” ca viitor sediu al Filarmonicii.

MINISTERUL CULTURII ȘI
IDENTITĂȚII NAȚIONALE

CENTRUL NAȚIONAL AL
CINEMATOGRAFIEI

CERTIFICAT DE ÎNSCRIERE
ÎN
REGISTRUL CINEMATOGRAFIEI
NR. 1405/26.04.2018

În conformitate cu prevederile O.G. nr. 39/2005 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, precum și pe baza documentelor prezentate, persoana juridică **FILARMONICA PITEȘTI** reprezentată prin **JAN DUMITRAȘCU**, având funcția de **MANAGER**, cu sediul în localitatea **Municipiul Pitești**, str. **Calea București**, nr. 2, județul **Argeș** înscrisă la Registrul Comerțului sub nr., atribut fiscal -, C.I.F. 22086364 -, este înscrisă în Registrul Cinematografiei pentru desfășurarea următoarelor activități în domeniul cinematografiei:

I. Activități de producție cinematografică, video	5911
activități de post-producție cinematografică, video	5912
II. Multiplicare de filme pe orice tip de suport	1820
III. Activități de distribuție a filmelor cinematografice și video	5913
IV. Proiecția cu public a filmelor cinematografice și video	5914
V. Comercializare cu amănuntul a filmelor pe casete video/ DVD-uri/ CD-uri...	4763
Comerț cu amănuntul prin intermediul caselor de comenzi sau prin Internet	4791
Închiriere a filmelor pe casete video/ DVD-uri/CD-uri	7722

Puncte de lucru:

Cinematograful "București", Pitești, Calea București, nr. 2, județul Argeș

cu obligativitatea respectării prevederilor O.G. nr. 39/2005 și aprobată cu modificări prin Legea nr. 328/2006 și a Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe cu modificările și completările ulterioare, precum și a celorlalte acte normative în vigoare privind activitatea în domeniul cinematografiei.

Pentru desfășurarea efectivă a unor activități în domeniul cinematografiei, persoanele fizice sau juridice au obligația să obțină, după caz, Certificatul de clasificare pentru filme sau pentru cinematografe, eliberat de Registrul Cinematografiei.

Director General C.N.C.

ANCA MITRAN

Director Patrimoniu și Registrul Cinematografiei

MARILENA CĂRĂȘEL

Mleuay

Urmează alt demers la M.C.C., cu H.C.L. anexată. Deputatul Adrian Miulescu îi mărturisește primarului Tudor Pendiuc că i se pare că ministrul Iorgulescu se codește. Și fiindcă susține proiectul, vrea să facă o interpelare! Așa se face că ajung la cabinetul parlamentar al d-lui Miulescu de la Prefectura Argeș cu un dosar ce căpăta grosime, cu demersurile făcute și tăieturi din presă. A doua zi, merg și la deputatul Andrei Dominic Gereau. Speranțe. Politic, dl. Miulescu, vicepreședinte proaspăt ales pe țară al P.N.L., era mai bine situat decât ministrul Iorgulescu. Mă bucur că deputații liberali argeșeni își interpelează ministrul propriu, în condițiile în care „interpelarea” este una din armele politice a celor din Opoziție, nu a celor de la Putere (fapt remarcabil și de presă, ajutat de... mine!).

Răspunsul, în termenul legal, al ministrului Iorgulescu vine și el. Total dezamăgitor. Una se întrebase, alta se răspundea. Înființarea unei instituții de concerte cade în sarcina autorităților locale ori județene. Ministerul se poate implica doar la organizarea concursului pentru posturile de conducere, în juriu!

În paralel, primarul Tudor Pendiuc face demersuri pe lângă ministrul Blaga, pe lângă premierul Tăriceanu, pe lângă președintele Senatului. O scenă antologică. Mă sună dl. primar să facem un istoric al demersurilor. Peste o oră, din cabinetul propriu, dl. primar trimitea pe fax, în cabinetul d-lui Văcăroiu, o nouă adresă. La... primire fax, nimeni altul decât președintele Consiliului Județean Argeș, dl. Constantin Nicolescu. Pentru a urgenta lucrurile!

O nouă situație cerută

Ministerul Culturii îmi cere, la începutul anului 2009, situația cinematografelor din Pitești. Cinema „Lumina” nu mai era,

fusesse preluat de către Consiliul Județean Argeș încă din 2004, prin H.G. nr. 2144/30.11.2004, și oferit ca sediu Asociației Oamenilor de Afaceri Argeș. Așa că am răspuns următoarele:

„În Municipiul Pitești există, în prezent, trei cinematografe aflate în domeniul privat al statului și în administrarea R.A.D.E.F., și anume:

1. Cinema „București”, situat pe Calea București nr. 2
2. Cinema „Modern”-„Glendale Studio”, situat pe strada Victoriei nr. 20
3. Cinema „Dacia”, situat pe Calea Craiovei nr. 160, transformat în Clubul „Insomnia”.

Cinema „București” are o capacitate de 420 locuri, iar Cinema „Modern” are o capacitate de 260 locuri, ambele fiind în stare bună și prezentând program cinematografic. Incinta Cinema „Dacia” este transformată complet în club de noapte.

Nu deținem date tehnice și economice despre cele trei cinematografe, deși am solicitat oficial aceste date, încă din luna februarie 2009, la R.A.D.E.F.-RomâniaFilm. Conducerea RADEF ne-a răspuns oficial că aceste informații ne vor fi transmise o dată cu semnarea protocolului de predare-primire.”

În 2013, Cinematograful „Modern” primește denumirea de la Cinematograful „Sebastian Papaiani”, în prezența marelui actor piteștean. Am avut onoarea de a-i fi companion la Restaurantul „Victoria”, câteva ore, alături de regizorul Geo Saizescu.

În 2014, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 16/14.02.2014, fostul Cinematograf „Dacia” a fost vândut către un cult

neoprotestant și transformat în casă de rugăciuni, după ce câțiva ani fusesse club de noapte, cu fete la bară...

În sfârșit, preluarea!

Dacă nu ajungea secretar de stat la Ministerul Culturii argeșeanul Octavian Știreanu, nu cred că am fi reușit vreodată să preluăm Cinematograful „București” în 2009, pe vremea guvernării PDL-PSD! L-am vizitat de câteva ori la Minister, de fiecare dată găsim-l cu mâncările suflecate desupra a teancuri de documente, dornic să rezolve probleme ce treceau de ani de zile. Ne cunoșteam din alte circumstanțe și s-a purtat exemplar. Pentru că dorea să își facă treaba, să își respecte blazonul de om ajuns într-o nouă demnitate publică, să ajute Piteștiul, cultura, în general, nu pe mine, firește, eu eram doar un om, fie el și director, care îi bătea la ușa ministerială uneori. Îmi aduc aminte că domnia sa ne-a acreditat Filarmonica Pitești ca instituție publică profesionistă de cultură. Am mers, în acest sens, cu multe dosare în brațe, de vreo 10 kg, la Minister, așa cum scria în lege (program de stagii pe doi ani, programe de sală, afișe, dosar de presă etc). Când m-a văzut transfigurat (era cald, iulie, iar cu ocazie, cu atâtea dosare în brațe, s-a speriat. M-a certat. Știți, așa cere legea, i-am spus. Off, legea, o modificăm, mi-a zis! Dar nu a avut timp! Păcat că Statul român nu l-a folosit/exploatat cum trebuie pe acest om excepțional de bine dotat intelectual și de bună-credință! Poate nu e timpul trecut!

Așa se face că am preluat Cinematograful „București”, cu sprijinul d-lui Știreanu, repet, ca să se știe. Pentru mine, ca director general al Filarmonicii Pitești, au început alte complicații. Toată lumea mă percepea ca șef al instituției muzicale, dar cine avea habar

Dacă nu ajungea secretar de stat la Ministerul Culturii argeșeanul Octavian Știreanu, nu cred că am fi reușit vreodată să preluăm Cinematograful „București” în 2009, pe vremea guvernării PDL-PSD!

Anexa Nr. 12
la Normele Metodologice pentru organizarea,
funcționarea și administrarea Registrului cinematografiei

C E R E R E
de clasificare a cinematografeilor

Subscrisa (persoană fizică/juridică) FILARMONICA PITEȘTI., cu sediul în: localitatea Pitești, str. Calea Craiovei nr. 2, având CIF 22086364, telefon 0248.220111, fax 0248212548, e-mail filarmonica@filarmonicapitesti.ro, jud. Argeș, înscrisă în Registrul Cinematografiei la nr.
reprezentată legal de (administrator/asociat/director general): Jan Dumitrașcu, având funcția de manager
solicit clasificarea pentru cinematograful: Cinematograful „București” din localitatea Pitești, str. Calea București nr. 2, județul Argeș
În scopul organizării activității de proiecție de filme, folosind următoarele suporturi: peliculă/casete/discuri video/hard disc/satelit.

1. Cinematograful „București”
situat în localitatea Pitești, str. Calea București nr. 2
tel 0248.220111 fax 0248.212548, județ Argeș
2. Aparat de proiecție – tip: **videoproiector** buc. 1
3. Video proiector tip **NEC-3D** buc. 1
4. Computer / Server / Media player – tip Computer LG buc. 1
5. Sistem proiecție 3 D (Real D / Dolby / Xpand / Master Image / Depthq, etc.) **3D DOLBY**
6. Amplificatori sunet / Procesor sunet - tip **Amplificator sunet** buc. 3/1
7. Sursa de lumină pentru proiecție / putere în W (lampă cu halogen / lampă cu Xenon / Led / Laser, etc.) **Lampă cu halogen**
8. Redresori - tip - buc. -
9. Sonorizare sala (mono; stereo; Dolby SR; Dolby Digital; 3D, YHX, etc.) **Stereo**
10. Ecranul - tip **Electric** dimensiuni **7,5 m x4 m** factor de reflexie: **1.2**
11. Difuzoare – tip **PBOEL** buc. 6
12. Instalația de ventilație / condiționare - tip **Aer condiționat** **14 B**
13. Sistemul de încălzire - lemne, gaze, centrală proprie, termoficare etc. **Centrală proprie gaz**
14. Fotolii - tip **Fotolii tip**
15. Număr proiecționiști : **1**
16. Capacitate (locuri) total **404**, din care, la parter: **198**
17. Alte facilități : garderobă, casă de bilete, 17 grupuri sanitare etc

Anexez următoarele documente prevăzute la art. 52 din Normele metodologice pentru organizarea, funcționarea și administrarea Registrului cinematografiei.

Declar pe propria răspundere că datele menționate în prezenta cerere sunt exacte și mă angajez să respect prevederile legale în vigoare în domeniul Cinematografiei.

Numele reprezentantului legal în clar
(administrator/asociat/director general)
Manager,
Jan Dumitrașcu

(semnătura și ștampila)

Notă: Nu se admit cereri completate de mână.

că promisem în administrare, ca viitor sediu al Filarmonicii, și Cinema „București”?!)

Interesant (nu găsesc alt cuvânt mai potrivit) e că și cu Primăria Pitești purtam o corespondență intensă, cum e această adresă oficială (nr. 4120/25.11.2010, pe care o redau mai jos, întrucât mi se pare elocventă pentru starea de lucruri cu care mă confruntam la un moment dat, adresă care e strâns legată de istoria Cinematografului „București”: „Prin H.C.L. nr. 462/29.10.2009 a fost aprobată preluarea la domeniul public al municipiului Pitești a imobilului construcție cunoscut sub denumirea de Cinematograful „București”, în baza Legii nr. 303/2008. Prin H.C.L. nr. 129/29.04.2010 a fost aprobat Protocolul de predare-primire nr. 16237/23.03.2010 încheiat între R.A.D.E.F.-RomâniaFilm și Municipiul Pitești privind trecerea imobilului cinematograful „București” din domeniul privat al statului și din administrarea R.A.D.E.F. în domeniul public al Municipiului Pitești și în administrarea Consiliului Local Pitești. Prin H.C.L. nr. 130/29.04.2010 a fost preluat și terenul aferent și s-a însușit și valoarea de piață a cinematografului și a terenului, conform Raportului de evaluare întocmit de SC Total Rom Proiect SRL Pitești. În aceeași ședință, prin H.C.L. nr. 131/29.04.2010, s-a aprobat transmiterea din administrarea Consiliului Local Pitești a imobilului Cinematograf „București” în administrarea Filarmonicii Pitești. Predarea-primirea s-a făcut, conf. art.1 alin (2) în termen de 15 zile prin protocol încheiat între Serviciul Patrimoniu și Cadastru Imobiliar și Filarmonica Pitești, protocol înregistrat sub nr. 25651/11.05.2010 la Primăria Municipiului Pitești și sub nr. 2278/11.05.2010 la Filarmonica Pitești.

Conform Legii nr. 303/2008, Cinematograful „București” a fost preluat cu activul și pasivul

existent la data preluării, iar personalul nu a fost preluat, conform solicitării R.A.D.E.F.

A doua zi după preluarea de către Filarmonica Pitești a Cinematografului București am solicitat, prin adresa nr. 25378/12.05.2010, Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș, informații legate de cele două societăți legate de cele două calitatea de chiriași ai R.A.D.E.F. și am fost nevoiți, conform Legii nr. 303/2008 și a art. 1811 din Codul Civil, să-i preluăm, și anume SC Marga-Mi SRL și SC Crico SRL. Societatea Marga-Mi SRL deține un spațiu de 24 m.p. și are contract de închiriere ce expiră la data de 31.12.2012, în vreme ce SC Crico SRL a deținut 20 m.p. în baza unui contract expirat, spațiu ce face obiectul unei cauze aflate pe rolul instanțelor de judecată, conform adresei nr. 2624/22.03.2010 a R.A.D.E.F.-RomâniaFilm. SC Marga-Mi SRL plătește, din luna mai 2010, către Filarmonica Pitești, o chirie de 200 euro/lună echivalent lei la data efectuării plății și contravaloare apă consumată (12,5 lei/lună, srl-ului, căruia i-am solicitat acest lucru, i s-a montat rapid apometru).

În calitate de administrator al Cinematografului „București” și ținând cont de H.C.L. nr.176/19.05.2010 prin care s-a aprobat participarea Municipiului Pitești la proiectul „Realizare centru multifuncțional”, Filarmonica Pitești s-a adresat CEZ Distribuție SA prin scrisoarea nr. 3573980/27.05.2010 pentru avizul tehnic de racordare în vederea alimentării cu energie electrică și încheierea contractului de furnizare a energiei electrice pentru locul de consum Cinematograf „București” cu consum 0.

Întrucât normele P.S.I. obligă orice instituție să fie racordată la sistemul de alimentare cu apă, iar în incinta Cinematografului

„București” există 4 hidranți și 4 toalete, am fost nevoiți să menținem alimentarea cu apă, încheind astfel contractul cu nr. 37362/30.04.2010 cu SC APĂ CANAL 2000 S.A., ce prevede plata utilităților în sistem pașal (80 m.c./lună) până la montarea unui apometru. Întrucât fostul administrator (RADEF) nu era contorizat, iar Filarmonica Pitești nu folosește efectiv spațiul, prin adresa noastră nr. 5671/18.05.2010 către SC APĂ CANAL 2000 S.A., am solicitat prezența unei comisii în vederea găsirii unei soluții tehnice cu privire la montarea unui apometru la Cinematograful „București”. La data de 16.08.2010, SC Euro Construct Edilitar 2008 SA, a întocmit Proiectul tehnic și detalii de execuție nr. 530/2010 privind bransament apă la Cinematograful „București”. Fiindcă asemenea cheltuieli nu au fost prevăzute în bugetul inițial al Filarmonicii Pitești, aprobat prin HCL nr. 79/2010, am solicitat, prin adresa nr. 55677/15.11.2010, aprobarea virării de credite în trim. IV, privind achiziționarea unui apometru ce urmează a fi amplasat, conform Proiectului tehnic, în incinta Cinematografului „București”, valoarea devizului fiind de 4864,54 lei. Solicitarea noastră încă nu a fost aprobată.

Menționăm că Filarmonica Pitești plătește utilitățile la Cinematograful „București”, adică 456 lei/lună, din care recuperează de la SC Marga-Mi SRL suma de 12,50 lei/lună.

Subliniem că se impune montarea unui apometru în incinta Cinematografului „București”, cheltuielile de întreținere fiind, din acel moment, zero”.

Pe scurt, în urma preluării, în fiecare iarnă (2010, 2011, 2012, 2013), se spargeau conductele de apă din cauza înghețului din interior. Trist pentru mine e că aflam de la Primărie de aceste spargerii, întrucât călcăm destul de rar pe acolo, la o

////////////////////
Toată lumea mă percepea ca șef al instituției muzicale, dar cine avea habar că promisem în administrare, ca viitor sediu al Filarmonicii, și Cinema „București”?!
////////////////////

săptămână-două ! Mergeam cu Nea Cornel Mirescu să reparăm țevile sparte.

Caravana TIFF și trei filme în Ștrand

Întrucât s-a întârziat cu 4 ani punerea în funcțiune a Cinematografului, conducerea Filarmonicii Pitești a căutat să mențină relații de colaborare cu Centrul Național al Cinematografiei, deși era dată în judecată de Sindicatul RADEF-RomâniaFilm. Proces ce a continuat până în anul 2017, sindicatul solicitând... returnarea clădirii, una care tocmai fusese reconstruită din temelii. Filarmonica s-a apărut în instanță tocmai arătând filmele difuzate prin caravanele C.N.C. și TIFF.

În 2011, când am primit o ofertă din partea cinematografului, pentru a demonstra buna noastră-credință în legătură cu preluarea Cinematografului „București”, am fost imediat de acord să difuzăm filme la Pitești, mai ales că știam că Cinema „București” e închis în așteptarea fondurilor europene. Astfel, Ioana Ciuban, de la Asociația Pentru Filmul Românesc, ne-a scris pentru a organiza, la Pitești, Caravana TIFF, în perioada 22-24 iulie. Își dorea în Piața Primăriei, îi propun Parcul Ștrand, soluție fezabilă, mai ales că venea cu un ecran gonflabil de dimensiuni mari. Cele trei filme erau pe suport de 35 mm, TIFF urmând să acopere costurile de difuzare ale filmelor și onorariile proiecționiștilor. Singura mea cheltuială: cazarea, diurna și transportul proiecționiștilor.

M-am complicat, îmi era de ajuns Filarmonica, era vară, era vreme de concedii. Ulterior, Ioana Ciuban mi-a cerut alimentare la o sursă de electricitate cu împământare, pentru un consum de 8 kw/h, scaune

pentru amenajarea spațiului de proiecție, gard de împrejmuire a locului unde va fi ridicat ecranul de proiecție, paza pe timpul celor 3 zile de proiecție.

Am avut noroc cu magazinerul Filarmonicii Pitești de atunci, Constantin Monea, fost plutonier adjutant, om cu relații în Garnizoana Pitești. Mi-a făcut rost de 300 de scaune de la Garnizoana, transportate rapid în Ștrand.

Ioana Ciuban, de la Asociația Pentru Filmul Românesc, ne-a scris pentru a organiza, la Pitești, Caravana TIFF

Au fost trei seri de vis. Ecran gonflabil uriaș, scaune, plus public așezat direct pe iarba din Ștrandul Pitești. Proiecțiile începeau la 21.00 seara, terminam după 11 noaptea, până strângeam scaunele - și le depozitam într-o incintă a ADP - trecea de miezul nopții. Cert este că pe la ora 2 noaptea eram acasă la Topoloveni, și a doua zi la serviciu.

Filmele au fost memorabile. Mă bucur că printre spectatori s-a aflat și un coleg de la Filarmonică, violonistul Oliviu Constantinescu. Spectatorii au vizionat: filmul „Sin Retorno”, regizat de cineastul argentinian Miguel Cohan, coproducția Spania-Uruguay „La vida útil” și filmul românesc „Morgen” (regia: Marian Crișan).

O problemă ciudată

La sfârșitul verii anului 2011, mă confrunt cu o problemă ciudată, pentru care am fost luat la rost. Dacă, anterior, mă trezisem la ușă cu tot felul de persoane care doreau să închirieze spații ce păreau a fi ale Cinematografului „București” (ba la Loto-Pronosport, ba la „Fornetti”), spații ce nu ne aparțineau, mai nou, locatarii din zonă puseseră stăpânire pe un spațiu. Așa se justifică adresa mea de mai jos, din 30 august 2011:

„Prin H.C.L. nr. 130 din 29.04.2010 a fost preluat la domeniul public al Municipiului Pitești terenul aferent imobilului-construcție cunoscut sub denumirea de Cinematograful București, situat în Pitești, Calea București nr.2. Această H.C.L. are ca anexă un R.L.V. în-tocmit de o firmă de specialitate din care rezultă că au fost preluați la domeniul public 644,11 m.p. în cotă exclusivă și 18,29 m.p. teren în indiviziune (probabil cu asociația de proprietari).

La întoarcerea mea din concediul de odihnă, mai exact în ziua de 29 august 2011, am observat că pe partea de sud a imobilului, dinspre gang și până la nivelul superior al scărilor de

acces, a apărut o împrejmuire cu gard metalic. Probabil că suprafața împrejmuită face parte din terenul în diviziune. Nu cunosc dacă această împrejmuire are certificat de urbanism. Oricum, această împrejmuire anulează, practic, proiectul de realizare a Centrului Cultural Multifuncțional aprobat prin P.I.D.U.”

Mă înșelam, spațiul cu pricina aparținea asociației de locatari, dar la vremea respectivă nu dețineam toate elementele. Mai târziu, în 2016, aveam să demolez acel gard, dar, pus în fața documentelor de proprietate, să fiu de acord cu reconstruirea lui.

Ca martor al apărării. O altă problemă. În 2013, când s-au împlinit cei 4 ani în care Primăria Pitești se angajase să pună cinematograful în funcțiune, cei de la RADEF-RomâniaFilm au dat în judecată Primăria pentru nerespectarea protocolului de predare-primire. Când am aflat, m-am oferit imediat ca martor în instanțele judecătorești, fiind cel mai implicat în această chestiune.

În martie 2014, au început, în sfârșit, lucrările pentru realizarea Centrului Multifuncțional, care urma să găzduiască

Filarmonica Pitești și cinematograful. Lucrările s-au prelungit, firma de construcții a intrat în faliment. Totul s-a terminat cu bine, recepția imobilului având loc exact în ultima zi în care se mai putea face, la expirarea termenului suplimentar de șase luni dat de forurile europene. Recepția a avut loc la 8 iunie 2016, urmând ca, în perioada imediat următoare, să aibă loc inaugurarea.

Înființarea noului Cinematograf „București”

Cinematograful „București” a fost înființat prin Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Pitești nr. 199/25.05.2017, cea care a aprobat noul Regulament de organizare și funcționare a Filarmonicii Pitești și regulamentul de organizare și funcționare al cinematografului.

Pentru a putea fi înființat cinematograful, am modificat ROF Filarmonica Pitești, prin introducerea unui capitol special, ca și organigrama și statutul de funcții ale Filarmonicii, prin înființarea unui nou compartiment, CineVideo.

Astfel, prin HCL nr. 199/2017, cinematograful, botezat Cinematograful „București” de către primarul Cornel Ionică, întrucât așa fusese cunoscut vreme de decenii (eu propusesem „Pitești”, cu gândul la o rebranduire), funcționează în Centrul Multifuncțional Pitești și în subordinea Filarmonicii Pitești, instituție publică aflată sub autoritatea Consiliului Local al Municipiului Pitești. Activitatea cinematografică desfășurată de către compartimentul CineVideo din cadrul instituției reprezintă o activitate de interes public, bazată pe libertatea creației, având drept scop promovarea valorilor

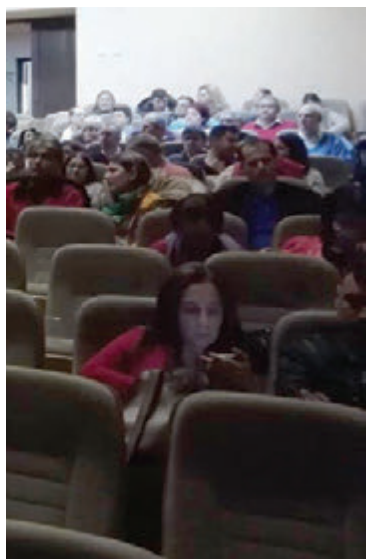
culturii naționale și mondiale în domeniul cinematografic, creșterea gradului de civilizație al cetățenilor. Cinematograful „București” din Filarmonica Pitești/Centrul Multifuncțional Pitești va colabora cu Centrul Național al Cinematografiei și Uniunea Cineaștilor din România în vederea promovării filmografiei culturale și educative românești și universale.

Prin cinematograful (unul 2D) din Centrul Multifuncțional Pitești s-au inițiat și desfășurat programe artistice din domeniul specific artei cinematografice urmărind cu consecvență: a) exploatarea filmelor în cinematografe, în sala proprie; b) conservarea, valorificarea și transmiterea valorilor morale, artistice și tehnice ale comunității locale, precum și patrimonial cultural național și universal din filmele românești și străine; c) cultivarea valorilor și promovarea culturii și educației cinematografice; d) încheierea de contracte cu firme de distribuție a filmelor; e) colaborarea cu Inspectoratul Școlar Județean, pentru vizionarea de către elevi, în scopuri pedagogice, a filmelor, ecranizări după romane ale literaturii române și universale; f) organizarea de concursuri pe bază de premii pentru scenarii de filme artistice și documentare locale sau culturale.

Scopul Cinematografului este acela al satisfacerii nevoii de informare a comunității locale și al menținerii unei imagini pozitive a Municipiului Pitești.

Administrarea și gestionarea activității din cadrul Cinematografului „București” din Centrul Multifuncțional/Filarmonica Pitești se realizează de către un Administrator al cinematografului (eu fiind acela, legalmente, dar am mai delegat lui Gabriel Niță o parte dintre atribuții), cu respectarea prevederilor legale interne și a normelor Uniunii Europene, în condiții de eficiență, urmărind

Scopul
Cinematografului
este acela al
satisfacerii nevoii
de informare a
comunității locale
și al menținerii unei
imagini pozitive a
Municipiului Pitești

Pentru că mi-am dorit, încă de la bun început, să prezint principalele direcții de activitate (cum ar fi difuzarea, sâmbăta, de filme străine, iar duminica de filme românești), nu a fost o simplă proiectie, ci și o sesiune Q&A pe care am moderat-o, la care au participat actorul Adrian Titieni și actrița Lia Bugnar

dezvoltarea activității în scopul satisfacerii nevoilor și intereselor populației, urmărind exploatarea eficientă a potențialului spațiilor aflate în administrare. Administratorul legal este managerul Filarmonicii Pitești, el fiind cel care reprezintă legalmente cinematograful.

Din lipsă acută de personal – o singură persoană a fost angajată în cadrul compartimentului CineVideo, și anume operatorul de imagine (proiecționistul) – mi-am asumat o mie de sarcini noi pe cap, de la PR la încheierea de contracte și deconturi, continuând demersurile pentru punerea în funcțiune a cinematografului.

Funcționarea Cinematografului „București” nu a fost posibilă imediat după aprobarea R.O.F. Cinematograf. Sala de

cinematograf – care se suprapune cu sala de spectacole a Filarmonicii – trebuia acreditată ca atare de către Centrul Național al Cinematografiei. Dar prima condiție era ca sala să dețină autorizație de securitate la incendiu din partea Inspectoratului pentru Situații de Urgență. Această autorizație lipsea. La mutarea Filarmonicii în Centrul Multifuncțional (25 august 2016), acesta din urmă nu obținuse autorizație. Dimpotrivă, ISU lăsase 12 măsuri pentru rezolvarea a 12 tipuri de probleme de către Filarmonică.

După rezolvarea a două măsuri, ISU Argeș a emis un proces-verbal prin care a permis Filarmonicii să-și susțină spectacolele, pe parcurs fiind rezolvate și celelalte măsuri. Abia în primăvara anului 2018 au fost rezolvate toate problemele și la 12 aprilie s-a primit autorizația de securitate la incendiu. A doua zi, am mers la CNC cu dosarul de acreditare.

A mai urmat o lună de

verificări din partea CNC, vizite la fața locului, verificarea ecranului, a aparatului de proiecție și, la 12 mai 2018, sala a fost acreditată ca sală de cinematograf.

În sfârșit, primul film!

Am decis ca inaugurarea să se facă la 20 mai 2018, de Ziua Piteștiului. Am ales și ce filme să fie difuzate la inaugurare, am invitat și o asociație ce promova Centenarul Filmului Românesc și am stabilit cu AGERPRES să organizeze o expoziție foto cu privire la Centenarul Unirii (se întâmpla în anul aniversării Centenarului Marii Uniri), alături de o sesiune Q&A.

Inaugurarea a avut loc în prezența primarului municipiului Pitești, Cornel Ionică, a viceprimarilor, a unor consilieri locali, deputați de Argeș și europarlamentari la data de 20 mai 2018. După discursurile de rigoare, în fața publicului prezent, a fost difuzat primul film, unul documentar, „Marea Unire. România la 100 de ani”, realizat de AGERPRES. Seara, de la ora 18.00, a fost difuzat, tot cu intrare liberă – în cinstea Zilei Piteștiului -, și primul film artistic, și anume „Bacalaureat”, în regia lui Cristian Mungiu.

Pentru că mi-am dorit, încă de la bun început, să prezint principalele direcții de activitate (cum ar fi

difuzarea, sâmbăta, de filme străine, iar duminica de filme românești), nu a fost o simplă proiecție, ci și o sesiune Q&A pe care am moderat-o, la care au participat actorul Adrian Titieni și actrița Lia Bugnar. Am promis atunci publicului că lunar vor fi organizate sesiuni Q&A, astfel încât acesta să poată dialoga cu actori, regizori, producători și scenariști români.

A urmat stabilirea unui program de filme pe câte o lună (8 sau 10 lunar). Conform ROF, programul Cinematografului a fost stabilit pentru zilele de sâmbătă și duminică, întrucât în cursul săptămânii sala era ocupată cu repetițiile și concertele orchestrei simfonice și cu

organizarea altor spectacole. Filmele erau alese de către mine (m-a ajutat Gabi Niță, cu mai multe liste de propuneri, dar răspunderea selecției, după ce vizionam zeci de filme, mi-a revenit). Asta în paralel cu realizarea comunicatelor de presă, a deconturilor, a contractelor cu casele de exploatare de filme. Din fericire, am fost ajutat cu promptitudine de operatorul de imagine în stabilirea și menținerea contactelor cu casele de distribuție.

În 2018 am difuzat 86 de filme, în 2019 – un număr de 100 de filme, iar în 2020, până la suspendarea activității din cauza Covid-19,

la 11 martie, prin adresa DSP Argeș, un număr de 18 filme.

Cinematograful „București”, abia înființat, a fost cel care a prezentat, în premieră națională, la 17 iunie 2018, brutul regizoral al filmului „Experimentul Pitești”, realizat de Victoria Baltag. Prin demersurile mele, având sprijinul primarului Cornel Ionică și ale viceprimarilor Sorin Apostoliceanu și Laurențiu Zidaru (la dl. Zidaru am mers personal cu Victoria Baltag să negociem sponsorizarea), am făcut rectificare de buget, prin Consiliul Local Pitești, astfel încât cinematograful piteștean a contribuit ulterior cu o sumă importantă de bani la finalizarea acestui film.

/// Inaugurarea
a avut loc
în prezența
primarului
municipiului
Pitești, Cornel
Ionică, a
viceprimarilor,
a unor consilieri
locali, deputați
de Argeș și
europarlamentari
la data de
20 mai 2018
///

Film de animație în limba engleză, în regia lui Mark Osborne, adaptat după acțiunea romanului Micul Prinț (Le Petit Prince), scris de francezul Antoine de Saint-Exupéry. În 2016, The Little Prince este nominalizat la César Awards și câștigă la categoria Best Animated Film (Cel mai bun film de animație).

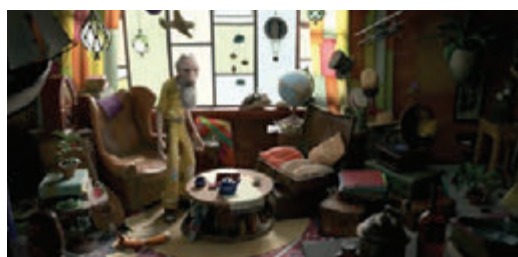
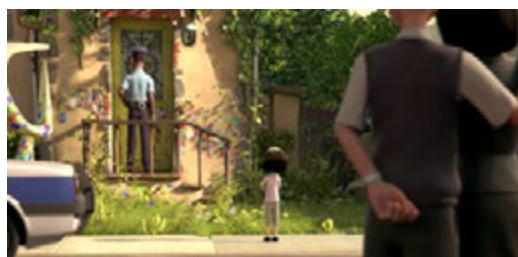
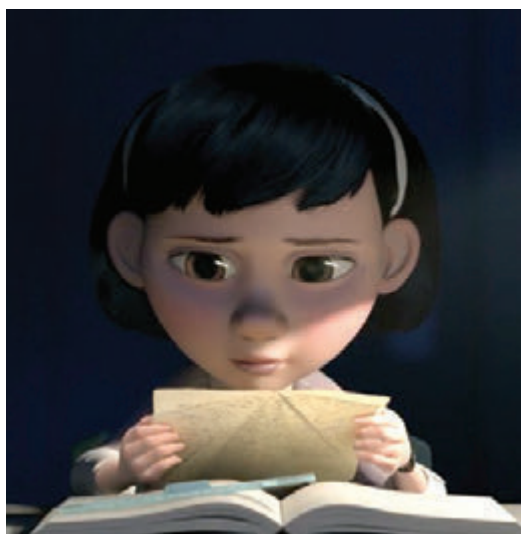
Distribuit de Paramount Pictures și Netflix, The Little Prince reunește voci celebre și ne referim, mai cu seamă, la actorii aleși pentru a interpreta personajele: Jeff Bridges, Rachel McAdams, Paul Rudd, Bud Cort, Marion Cotillard, Benicio del Toro, James Franco, Ricky Gervais, Paul Giamatti, Riley Osborne, Albert Brooks, Mackenzie Foy.

The Little Prince trezește copilul din spectator ! Acesta nu poate rămâne

indiferent la spectacolul de culori și lumini ce se derulează precum un joc al copilăriei. Povestea curge într-un ritm vivace și fascinează spectatorul prin imaginile ce rulează neîncetat: din locuința sobră a fetei în curtea de poveste a bătrânului ei vecin, Aviatorul; din deșertul Sahara în orașul cufundat în bezna materialismului; de pe planeta Micului Prinț pe Pământ... În redarea secvențelor, echipa de producție a folosit tehnici moderne pentru a obține efectele dorite: *CGI animation* (computer-generated imagery) prin care se face trecerea de la static la dinamic și sunt procesate imaginile, animație 3D, *stop motion animation* sau *cutout animation* (personajele, recuzita sunt realizate din hârtie, carton, material textil și creează efectul de mișcare, prin trecerea de la un cadru la altul, dând impresia că acestea sunt reale).

THE LITTLE PRINCE

■ prof. ADELINA-ELENA SORESCU

Scanează codul QR cu telefonul pentru vizionare trailer în YouTube

A acțiunea filmului și acțiunea Romanului alternează într-un joc de-a leapșa... Fetița a cărei viață era planificată în detaliu de către o mamă prea rigidă, descoperă bucuria de a avea un prieten... Tot un adult, e adevărat, însă diferit de mama ei, prin atitudine și mentalitate : jucăuș, deschis, vesel, vorbăreț și un pic...pus pe șotii. Un bătrân avitor care a păstrat viu spiritul copilului interior. Acesta a reușit să crească și să nu-l uite niciodată pe Micul Prinț, băiețelul care i-a fost prieten în deșert, care l-a ținut în viață și i-a deschis mintea către noi orizonturi...

Faptul că era diferit de restul comunității îl făcea pe Aviator să pară un inadaptat. Cum ar putea un idealist, un bătrân cu o imaginație zburdalnică să fie eficient pentru comunitate? Ei bine, acesta reușește să salveze două suflete (mama cu o gândire prea rigidă își redescoperă copilul interior și ajunge să-și înțeleagă propria fiică) și pe...Micul Prinț, răătăcit în orașul dominat de lăcomia Afaceristului. Iată cum poate schimba un bătrân cam „nebulos” (sau nebunatic) destine! Acesta alege să rămână conectat la copilul interior pe care îl hrănește cu povestea lui Saint-Exupéry.

Bătrânul avitor din film se identifică, pe parcurs, cu aviatorul din romanul scriitorului francez. Micuța curajoasă este, inițial, o copie a mamei. Încetul cu încetul, însă, descoperă cât de grozav este să te simți copil, să te lași purtat de aventură, să te joci, să fii atât de idealist încât să crezi că poți salva situația și schimba finalul poveștii. Cum ? Vă invit să aflați voi înșivă...

The Little Prince reunește mai multe idei la care spectatorul poate reflecta. Lumea este așa cum fiecare dintre noi o percepe : colorată, palpitantă și plină de aventură ori sobră, monotonă și calculată. Contrastul dintre cele două „lumi” este, de fapt, contrastul dintre Aviator, Micul Prinț (și fetița care începe să se bucure de copilărie) și celelalte personaje ale filmului, respectiv ale romanului. Acest balans este foarte bine ilustrat pe parcursul filmului, prin jocul continuu de imagini și de stări. Astfel, *The Little Prince* este un film atât pentru cei mici, cât și pentru cei mari. Ne amintește că visurile, speranțele, aspirațiile copilului din noi sunt, de fapt, cele care ne motivează spre succes. Și ne amintește să ne mai jucăm, câteodată. Să încercăm ceva diferit. Și, cine știe ? Poate

dintr-o idee nebunească să creăm ceva unic, precum era trandafirul iubit al Micului Prinț.

Un film despre bucuria de a fi copil, prietenie, joacă, puțină nebunie, risc, aventură... Lista poate continua în funcție de impresia fiecărui spectator. Vă amintiți desenul din romanul lui Saint-Exupéry? Ai fi zis că e o pălărie sau... un șarpe boa care a înghițit un elefant pentru că doar cu inima, poți vedea corect. Ce-i esențial e invizibil ochiului.

Micul Prinț este copilul din noi, care ne cheamă la joacă, ne aduce aminte că un vis nu e niciodată prea departe pentru a putea fi atins, ne invită la aventură, la palpitantul necunoscutului, la explorare... Este spiritul curios care ne ajută să înțelegem lumea și pe noi înșine... În cele din urmă, filmul *The Little Prince* reconectează spectatorul la copilul interior prin decoruri, lumini, culori, voci și trezește emoția copilăriei, a perioadei în care, prin imaginație, imposibilul devine posibil: vulpea poate vorbi, băiețelul poate călători de pe o planetă pe alta și iubi cu devotament un trandafir unic, trandafirul său...

PREMIERĂ

MOROMETII

„Moromeții 2” a reprezentat de departe cea mai așteptată premieră a anului 2018. Finalizat pentru cinematografe în 16 noiembrie a.c., capodopera lui Stere Gulea a ajuns rapid și în cinematograful nostru, chiar două zile mai târziu, fiind o premieră în orașul Pitești și în județul Argeș.

de GABRIEL NIȚĂ

Anul 2018 a fost unul plin în cadrul „Cinematografului București”. Cel mai vizionat film a fost „Moromeții 2”, care, în trei proiecții, a adus peste 500 de spectatori de toate vârstele.

„Moromeții 2” a reprezentat de departe cea mai așteptată premieră a anului 2018. Finalizat pentru cinematografe în 16 noiembrie a.c., capodopera lui Stere Gulea a ajuns rapid și în cinematograful nostru, chiar două zile mai târziu, fiind o premieră în orașul Pitești și în județul Argeș. Subliniez acest lucru, deoarece filmul a rulat apoi în alte trei cinematografe din Pitești, dar și în orașele învecinate - Mioveni și Curtea de Argeș.

Programat la „Cinematograful București”, duminică, 18.11, de la ora 18.00, filmul a umplut sala! Au fost aproximativ 320 de persoane la prima proiecție, filmul fiind difuzat apoi de alte două ori - în 23 și 25 noiembrie. La prima

proiecție, publicul a ajuns în număr record, așa cum notam mai sus, fiind nevoie chiar de un sfert academic pentru startul filmului. Deși mulți dintre spectatori au rezervat locuri, și mai mulți au venit în ultimele clipe pentru a viziona filmul anului 2018. Nimeni nu a regretat însă.

În regia lui Stere Gulea, filmul a continuat povestea familiei lui Ilie Moromete și l-a avut în prim-plan pe mezinul Niculae. Din distribuția filmului au făcut parte Horațiu Mălăele (Ilie Moromete), Dana Dogaru (Catrina Moromete), Iosif Pășina (Niculae Moromete), Răzvan Vasilescu (Cocoșilă), Gheorghe Visu (Matei Dimir), Oana Pellea (Fica), Andi Vasluianu (Vasile al Moașei), Florin Zamfirescu (Țugurlan), George Mihăiță (Aristide), Ioana Bugarin (Ileana), Paul Ipate (Paraschiv), Vlad Logigan (Notarul Oprescu), Cuzin Toma (Oauăbeii), Marian Rălea (Cârcădat), Dorina Chiriac

(Mărioara Bâzdoveică), Liviu Pintileasa (Zdroncan) și Ion Caramitru (directorul școlii).

În cadrul „Cinematograful București” a fost o senzație unică. Sute de inimi au vibrat în același timp. Cu toții am urmărit cu interes desfășurarea acțiunii, am zâmbit uneori, dar am avut și trăiri nostalgice în multe dintre cadrele proiecției.

De amintit din film ar fi faptul că cel mai important lucru era să ai pământ, pe care să-l muncești. Însă, toată ordinea vieții s-a schimbat prin venirea noului regim, cel care propovăduia egalitatea. Obsesia pentru pământ a lui Ilie Moromete era însă intactă, iar anii 1945-1946 l-au găsit pe Moromete, îmbătrânit, dar încă în putere. În acest fel, Ilie Moromete și-ar fi dorit ca fiii săi să rămână în sat și să muncească tot pământul pe care îl aveau. Niculae însă, a fost cel care și-a dorit cel mai mult pe lume să învețe și să își termine școala. El este și cel care va

scrie mai târziu despre vremurile noi și cele vechi – devenind scriitor și gazetar. Și în film, prin venirea comuniștilor „adevărul” a devenit unul singur, iar colectivizarea a răsturnat cu susul în jos toată lumea lui Moromete.

Despre film ar fi multe de spus, iar tocmai de aceea, îl recomand spre vizualizare și în 2019. Chiar dacă sunetul nu este unul clar în cadrul cinematografelor precum al nostru, și trebuie să recunoaștem acest lucru. Da, pentru că zgomotul de fond din film este mult mai puternic decât replicile, și a spus-o chiar regizorul, cel care a încercat ca filmul să fie cât mai natural, în care peisajul sătesc și replicile de țară să fie în prim-plan.

În final, aș recunoaște încă un lucru - nu știu dacă „Moromeții 2” își depășește predecesorul, însă reușește să fie un film onorabil – care naște multe trăiri.

PREMIERA MOROMETII 2

18 NOIEMBRIE 2018 LA CENTRUL
MULTIFUNCȚIONAL PITEȘTI

■ de GH. NEGUȚ

La 18 noiembrie 2018 la Centrul Multifuncțional Pitești era mare îngrămădeală, sala a fost plină pentru că era difuzat filmul *Morometii 2*. Demult nu am văzut atâta îngrămădeală la o sală de cinema și probabil că acest film va fi și un succes de casă.

După trei decenii același regizor Stere Gulea realizează un film după volumul II al *Moromeților* scris de Marin Preda prin 1967.

Am recitat de câțiva timp acest volum 2 din *Moromeții* și impresia generală nu a fost rea, confirmată și de opiniile unui critic literar din dosarul ultimului număr din *Dilema veche*.

Unii adoptă o atitudine critică pentru că volumul are multe cedări ideologice. Este în acest roman epoca perioadei colectivizării, iar o parte importantă este dedicată activiștilor de partid.

Dar se desprind două lucruri importante pe care regizorul le păstrează în film, ticăloșia politicilor și mai ales rezistența lui Ilie Moromete la transformările pe care le impune domnia comunismului. El rămâne fundamental țărânul de la Dunăre care și-a câștigat pământul cu arma în mână în *Marele Război de Reîntregire* și nu dorește să-l cedeze colectivului de bună voie, cum este obligat să semneze.

Pentru că suntem copleșitor o națiune de țărani, romancierul Marin Preda reușește să-i illustreze prin Ilie Moromete. Chiar mi se pare absolut jenant când domnișorici care frecventează liceele de azi spun că

această lume le pare străină. Dacă ar scormoni în biografia familiei ar da imediat de țărani cel puțin printre bunici.

Eu am mai prins personal acest mod de viață în copilăria muntenească la Alunișul patern, situat nu departe de Slănic Prahova.

Este drept că partea maternă ardeleană nu are mari similitudini, acolo erau puternice influențele central europene, dar în Vechiul Regat aceasta era viața țăranilor, mai ales la câmpie.

Într-o discuție purtată după film cineva era oripilată de starea acestor țărani. Este adevărat că țăranul de la munte ducea o viață mai prosperă, inclusiv în Vechiul Regat. Explicația era sărăcia cumplită în care trăiseră acești țărani care cu o generație două trăiseră în bordeie săpate în pământ.

În momentul în care acești țărani primiseră pământul care li se cuvenea prin Reforma Agrară din 1921 ei primiseră, doar pământul, dar nu și instrumente moderne de exploatare agricolă. Se făcea astfel o agricultură de subzistență. Cerealele erau schimbate de cojanii din câmpie cu produsele mocanilor de la munte: țuică, fructe, lemne exact în târgul Piteștilor că tot locuiau aici de mulți ani.

Filmul dovedește că peisajul cu case mici și cam dărăpănate de paie încă supraviețuiește, chiar dacă acum se construiește din cărămidă. La fel și drumurile de pământ neasfaltate, care se transformă în bălți de nămol.

Scanează codul
QR cu telefonul
pentru vizionare
trailer în
YouTube

////////////////////
În momentul în care acești țărani primiseră pământul care li se cuvenea prin Reforma Agrară din 1921 ei primiseră, doar pământul, dar nu și instrumente moderne de exploatare agricolă. Se făcea astfel o agricultură de subzistență. Cerealele erau schimbate de cojanii din câmpie cu produsele mocanilor de la munte: tuică, fructe, lemne exact în târgul Piteștilor

////////////////////

Tipul de țăran exprimat de Ilie Moromete a cam dispărut. Cei din generația lui sunt demult pământul la care țineau, cei din generația fiului Nicolae lui Moromete, se apropie de 100 de ani, deci și ei nu mai sunt. Au rămas nepoții lui Ilie Moromete care au migrat la oraș precum Nilă, Achim și Paraschiv. Și acum sunt și ei la vârsta pensiei. S-au întors la țară, pământul este dat în arendă și populează cârciumile satelor unde își beau pensia. Viața s-a mai schimbat, unii trăiesc mult mai bine, în special legumicultorii, precum cei de pe Oltul inferior.

Dar să ne întoarcem la film. Regizorul și scenaristul Stere Gulea a renunțat la devenirea lui Nicolae Moromete ca activist, el urmărește pe autorul din autobiografia scrisă în romanul „Viața ca o pradă” unde Marin Preda dovedește că va deveni un scriitor, un mare scriitor.

Și pentru aceasta folosește vocea lui Andrei Pleșu pentru citate din opera lui Marin Preda.

Suntem în perioada 1945-1947 când începe consolidarea regimului comunisto-bolșevic chiar dacă tânărul Rege Mihai mai era pe tron.

Moșierul Aristide mai visează la venirea anglo-americanilor și vrea să-l convingă pe Ilie Moromete să ia primăria.

Însă comuniștii sunt mai repezi de mână și-l impun pe un activist care este acompaniat de Oauăbei și Țugurlan. Bătrânii țărani se revoltă la impunerea cotelor și pleacă de la arie cu tot grâul ca apoi activiștii însoțiți de jandarmul, înlocuit ulterior de milițian să-i oblige pe țărani să dea cotele.

Ilie Moromete își împarte cele 15 pogoane copiilor, care-l făceau din țăran mijlocas, după nomenclatorul de atunci țăran sărac cu trei pogoane. Lui Nicolae nu-i lasă nimic ca să obțină certificat de pauperitate ca să poată obține bursă la Școala Normală unde urma să-și termine studiile. În același timp Nicolae rezistă la cântecele de sirenă ale activiștilor comuniști care-i dau să citească Lenin. Este interesat ca să-și publice încercările literare care erau caracterizate de un redactor de la ziarul timpul ca geniale!

Nicolae este și martorul represiunii manifestației de 8 noiembrie 1945 pentru Regele Mihai către bandele comuniste, care în propagandă spun că a fost un act diversionist al partidelor istorice PNL, PNȚ în care sunt victime niște muncitori aduși să spargă manifestația.

Filmul se termină când Ilie Moromete este vizitat de activiștii care-l obligă să intre de bună voie la colectiv și acesta refuză. Atunci aceștia îi confiscă căruța calul și vaca. Și Moromete mai are putere să le spună să caute prin grădină și o oaie, descendenta Bisicicăi, care i-a otrăvit copilăria lui Nicolae Moromete.

Este un film bun care arată cu bunăstarea promisă de comuniști atunci când la sfârșitul anilor 40 s-a transformat în sărăcirea excesivă a românilor, care au supraviețuit în coșmarul alimentar al anilor 80 tot din resursele micilor gospodării țărănești.

Pentru realizarea acestui film Stere Gulea a apelat la toți marii actori ai acestor vremuri. Ilie Moromete este interpretat de Horațiu Mălăele (Victor Rebengiuc a declinat oferta din cauza vârstei înaintate), Dana Dogaru este Catrina Moromete și Nicolae este debutantul Iosif Paștina. Mai apar Oana Pellea, Ion Caramitru, Anđi Vasluiuanu, Răzvan Vasilescu și mulți alții. Încă odată este remarcabilă vocea lui Andrei Pleșu.

Sala de cinema a avut probleme de sonorizare, era mult mai puternic sunetul ambiental de cât replicile actorilor. Am să-l revăd la Mall?! Poate acolo se va auzi.

Și încă ceva la final.

Marin Preda a scris probabil cel mai bun roman postbelic în *Moromeții*. Continuarea *Moromeții 2* a fost o replică palidă a primului volum.

Filmul însă este o realizare de excepție pentru cinematografia românească.

REGIZORUL CĂTĂLIN SAIZESCU,
ÎN DIALOG CU PUBLICUL PITEȘTEAN, LA CINEMA BUCUREȘTI

„SCURTCIRCUIT”, SEMNALUL DE TREZIRE LA REALITATE!

■ de IULIA IVĂNOIU

Filmul spune povestea
Melaniei, o elevă de
15 ani care rămâne
însărcinată cu Emi, un
coleg de clasă.
Mamele minorilor
îi despart pe cei
doi îndrăgostiți și
hotărăsc să dea copilul
spre adopție

Publicul piteștean a avut parte, la 23 septembrie 2018, la Cinematograful „București” de un eveniment emoționant, fiind proiectat filmul românesc „Scurtcircuit”, în regia lui Cătălin Saizescu, fiul regretatului regizor Geo Saizescu. Filmul este bazat pe fapte reale, prezentând tragedia de la Giulești, din vara anului din 2010, când în urma unui incendiu devastator din Maternitatea Giulești, șase nou-născuți au murit și alți cinci au suferit arsuri grave. În sală au fost prezenți regizorul Cătălin Saizescu și actrița piteșteană Georgiana Saizescu, aceasta interpretând rolul asistentei scoasă „țap ispășitor” în cazul incendiului. Având o distribuție cu Maia Morgenstern, Magda Catone, Dorel Vișan, Oana Ștefănescu, Georgiana Saizescu, Valentin Popescu, Nicodim Ungureanu, Maruca Băiașu și mulți alții, filmul reușește să creeze publicului pură emoție fiind un semnal de alarmă la adresa sistemului medical dar și a societății în general care trebuie să se trezească din nepăsare!

Trăirile părinților distruși de moartea copiilor, ale pompierilor marcați pe viață după o asemenea intervenție de salvare fără precedent, ale medicilor care refuză să mutilizeze bebelușii supraviețuitori cu degețelele carbonizate, sperând într-o minune, o regenerare a țesutului distrus, ale asistentei care și-a dedicat viața salvării vieților micuților și a fost transformată

peste noapte într-o vinovată de tragedie și multe alte aspecte, multe emoționante, altele revoltătoare la adresa sistemului medical cu mari probleme sunt transpuse în „Scurtcircuit”. Despre titlu regizorul a precizat că nu se referă la sensul strict al cuvântului, ci la o scurtcircuitare în mentalul colectiv, o trezire la realitate și la responsabilitate!

Momente de reculegere în memoria lui Geo Saizescu

„Scurtcircuit” spune povestea Melaniei, o elevă de 15 ani care rămâne însărcinată cu Emi, un coleg de clasă. Mamele minorilor îi despart pe cei doi îndrăgostiți și hotărăsc să dea copilul spre adopție. Prin intermediul unui funcționar abil găsesc „cadrul legal” pentru vânzarea bebelușului către o familie de români stabiliți în străinătate. La doar o zi după nașterea prematură a Melaniei, salonul de terapie intensivă unde fusese trimis bebelușul este mistuit de flăcări...

După proiecția filmului, Cătălin Saizescu și Georgiana Saizescu au dialogat cu publicul în cadrul unei sesiuni Q&A. În deschiderea sesiunii, managerul Filarmonicii Pitești, Jean

Despre titlu
regizorul a
precizat că nu
se referă la
sensul strict al
cuvântului, ci la
o scurtcircuitare
în mentalul
colectiv

Dumitrașcu a declarat: „Chiar azi, 23 septembrie, se împlinesc 5 ani de la dispariția marelui regizor Geo Saizescu, victimă a sistemului medical românesc. Maestrul Geo Saizescu pe care l-am cunoscut destul de bine, a fost prezent aici în urmă cu 12 ani la Cinematograful București alături de Cătălin și Georgiana Saizescu, la proiecția filmului *Păcală se întoarce*. Atunci s-a pus la cale ca această clădire să fie preluată de către Primăria Pitești ca viitor sediu al Filarmonicii Pitești. Acest cinema funcționează din 20 mai anul acesta ca structură a Filarmonicii Pitești. Vă rog să păstrăm un moment de reculegere pentru regizorul Geo Saizescu”.

"Schimbarea ține de fiecare dintre noi"

După momentul de reculegere, Cătălin Saizescu a vorbit despre filmul „Scurtcircuit” în care joacă atât managerul Teatrului Al. Davila din Pitești, Nicolae Poghir, cât și actrița

de la Davila, Ramona Olteanu: „A fost o muncă dificilă la acest film și ne-am bucurat de succes cu el mai degrabă afară decât în țară, filmul fiind premiat la Festivalul de la Shanghai. Conceptul realizării acestui film a fost de a spune adevăruri grave tocmai pentru a nu le repeta. Nu de puține ori cineștii români sunt acuzați că scot lucrurile urâte afară. Sunt lucruri de o gravitate fără margini care din păcate se repetă pentru că la două luni de la terminarea filmărilor, în 2015, a urmat Colectivul care a fost un caz similar. După Colectiv au început să se mai miște lucrurile. Este foarte importantă siguranța noastră și nu ar trebui să lăsăm lucrurile așa cum ne-am obișnuit, că merg și așa... Aici nu este vorba numai de politic și de administrativ, este vorba de fiecare dintre noi fiindcă schimbarea ține de fiecare dintre noi. Putem trăi într-o societate mult mai bună dar trebuie să realizăm că fiecare dintre noi trebuie să-și aducă aportul prin simplul fapt de a fi responsabil în ceea ce face, prin simpla țigare pe care nu o mai aruncăm oriunde,

sau pur și simplu prin grija față de aproape”. Au urmat multe întrebări din partea publicului iar regizorul a fost felicitat de către spectatori pentru acest film care aduce în atenția publicului un fapt cutremurător. Un spectator a spus despre „Scurtcircuit” că este cel mai bun film românesc pe care l-a văzut după 1990. Lăudabil este și faptul că toți banii strânși din încasările filmului sînt donați pentru a fi dotate maternitățile din țară cu incubatoare.

SCURTCIRCUIT

INSPIRAT DIN FAPTE REALE

de GABRIEL NIȚĂ

16 august 2010... O zi tragică pe care nu o putem uita prea curând. O zi în care într-o vară fierbinte la propriu, Maternitatea Giulești a devenit scena unui coșmar - o instalație electrică improvizată a cedat - șase bebeluși au decedat, iar alți cinci au rămas cu urme adânci... Acesta este subiectul filmului „Scurtcircuit”, film care i-a adus la Pitești pe actrița Georgiana Saizescu - piteșteancă la origine și pe soțul acesteia - Cătălin Saizescu - regizorul filmului.

Filmul „Scurtcircuit” este inspirat din fapte reale... Fapte dureroase, fapte care nu pot fi uitate niciodată.

Proiecția a avut premiera pe 23 februarie, iar șapte luni mai târziu, la doar trei luni de la redeschiderea „Cinematografului București”, a fost prezentat și argeșenilor, în prezența celor care au pus serios umărul la apariția filmului. Așadar, pe scena „Centrului Multifuncțional” au urcat piteșteanca Georgiana Saizescu și soțul acesteia, Cătălin.

Faptul că filmul a fost inspirat din fapte reale, dar și legăturile puternice ale celor doi cu Piteștiul, a adus un public numeros în sală.

Am simțit pe durata proiecției o tăcere dureroasă, dar și regretul că o astfel de dramă s-a năpustit asupra unor copii nevinovați... Doamne ferește de noi astfel de cazuri!

De subliniat este faptul că filmul românesc „Scurtcircuit” a fost premiat la Festivalul de la Shanghai. În regia lui Cătălin Saizescu, filmul are în rolurile principale pe Oana Ștefănescu,

Magda Catone, Georgiana Saizescu, Valentin Popescu, Nicodim Ungureanu, Maia Morgenstern și Maruca Băiașu.

Acțiunea filmului prezintă povestea Melaniei, o elevă de 15 ani care rămâne însărcinată cu Emi, un coleg de clasă. Mamele minorilor îi despart pe cei doi îndrăgostiți și hotărăsc să dea copilul spre adopție. Prin intermediul unui funcționar abil găsesc „cadru legal” pentru vânzarea bebelușului către o familie de români stabiliți în străinătate. La doar o zi după nașterea prematură a Melaniei, salonul de terapie intensivă unde fusese trimis bebelușul este mistuit de flăcări. De aici, tragedia!

De felicitat este Cătălin Saizescu, cel care într-un mod extrem de inteligent, reușește să aducă în atenție, mai multe probleme. Cele ale unui sistem românesc lacunar, corupt și indolent! Dar și problemele umane precum relația părinți-adolescenți, moralitatea și asumarea, trauma, iubirea și suferința.

Mi-a plăcut și m-a emoționat încă un lucru. Înainte de a vorbi despre film, la dorința managerului Jean Dumitrașcu,

s-a ținut un moment de reculegere în memoria lui Geo Saizescu, tatăl lui Cătălin.

„Chiar azi, 23 septembrie, se împlinesc 5 ani de la dispariția marelui regizor Geo Saizescu, victimă a sistemului medical românesc. Maestrul Geo Saizescu pe care l-am cunoscut destul de bine, a fost prezent aici în urmă cu 12 ani la Cinematograful București alături de Cătălin și Georgiana Saizescu, la proiecția filmului „Păcală se întoarce”. Atunci s-a pus la cale ca această clădire să fie preluată de către Primăria Pitești ca viitor sediu al Filarmonicii Pitești. Acest cinema funcționează din 20 mai anul acesta ca structură a Filarmonicii Pitești. Vă rog să păstrăm un moment de reculegere pentru regizorul Geo Saizescu” a transmis managerul Jean Dumitrașcu.

Iar Cătălin Saizescu a completat... „Putem trăi într-o societate mult mai bună, dar ar trebui să realizăm că fiecare dintre noi e necesar să-și aducă aportul prin simplul fapt de a fi responsabil în ceea ce face, prin simpla țigare pe care nu o mai aruncăm oriunde, sau pur și simplu prin grija față de aproape”.

Acțiunea filmului prezintă povestea Melaniei, o elevă de 15 ani care rămâne însărcinată cu Emi, un coleg de clasă. Mamele minorilor îi despart pe cei doi îndrăgostiți și hotărăsc să dea copilul spre adopție

Jean Dumitrașcu în dialog cu
actrița Georgiana Saizescu

„PITEȘTIUL A FOST ȘI A RĂMAS ORĂȘUL MEU DE SUFLET”

Stimată Georgiana Saizescu, v-ați născut la Pitești. Ce amintiri vă leagă de orașul copilăriei, ce colegi ați avut, ce profesori? Ce ați moștenit de la tatăl dumneavoastră, maestrul George Paraschivescu, tenor în corul DG Kiriac, mai apoi dirijor al corului?

Piteștiul a fost și a rămas orașul meu de suflet! Ajung destul de des, deoarece îi am pe ai mei acolo, dar, de câte ori vin și stau mai mult, am senzația că sunt într-o stațiune, în care totul are un alt ritm de viață... Am amintiri foarte frumoase atât din copilărie, cât și din adolescență, mai ales din liceu! Aveam o gașcă foarte simpatică, eram ca frații, aveam tot felul de proiecte, ne distrăm, ne încurajam când întâmpinam momente mai grele... Cu o parte din ei încă mai țin legătura. Din gașca mea făcea parte și Andrei Ropcea a.k.a. Randi. Practic, eu și Andrei suntem singurii care am plecat în București, eu la UNATC, la actorie, iar el la Conservator. Când eram în liceu, tata mă lua la repetiții la corul studenților („Gaudeamus”, pe atunci), cor în care mi-am făcut mulți prieteni. Eram fascinată să le fiu prin preajmă, să învăț din experiențele lor. Majoritatea erau studenți la Teologie. Mă consideram norocoasă că m-au acceptat și făceam împreună tot felul de schimburi culturale prin toată Europa.

Am avut profesori minunați, oameni deosebiți cărora le mulțumesc pe această cale, pentru tot ce m-au învățat (doamna Voica, prima mea profesoară de canto, domnul lancic, profesorul de vioară, domnul Petrică, profesorul de teorie, doamna Carmen Cernea, profesoara mea de canto clasic care îmi procura partituri de la București, pentru că eu eram mezzosoprană și nu aveau partituri pentru mine, doamna dirigintă Mariana Velicu care m-a înțeles și m-a sprijinit în toate concursurile la care participam (au fost destul de multe!).

Dragostea
pentru
actorie am
descoperit-o cu
ajutorul actriței
Luminita Borta
pe vremea când
mă sfătuia ce
să pregătesc
pentru o
emisiune a
TVR-ului

Am întâlnit oameni deosebiți care mi-au ghidat încet și sigur drumul spre ceea ce urma să fac. Cea care m-a făcut să-mi descopăr talentul și dragostea pentru actorie este actrița Luminița Borta. Îi sunt recunoscătoare pentru nebunia și încrederea pe care mi-a inoculat-o. După pregătirea pe care am făcut-o cu ea pentru admiterea în facultate aveam senzația că pot muta munții din loc! Și „i-am mutat”, am intrat a 4-a la UNATC, cu bursă de merit.

Talentul l-am moștenit de la ambii părinți (ei s-au cunoscut la brigada artistică de pe vremuri!), dar, într-adevăr, în special de la tata care a continuat cu cariera muzicală, în paralel cu postul de la Uzina „Dacia”.

Ați început cu muzica ușoară. Ce bucurii v-a adus această pasiune? Ce rezultate? Am văzut că nu ați renunțat la această pasiune din adolescență, că ați fost la un pas de a merge la „Eurovision”...

În ceea ce privește muzica și toate festivalurile la care am participat - cu diplomele de rigoare - au fost experiențe extraordinare care mi-au facilitat întâlniri cu foarte multe personalități din lumea artistică. Așa a fost și cu participarea la „Eurovision”. Mi-ar plăcea să mai particip, mi-e dor de atmosfera aceea de concurs, de echipa de organizatori, de colegi... Eu nu am avut o piesă făcută pentru „Eurovision”, am trimis pur și simplu o piesă din setar pe care, din fericire, au selectat-o.

Când ați simțit că trebuie să deveniți actriță? Ce visați atunci?

Dragostea pentru actorie am descoperit-o cu ajutorul actriței Luminita Borta pe vremea când mă sfătuia ce să pregătesc pentru o emisiune a TVR-ului, „Bravo Bravissimo”, unde trebuia să fii artist complet (dans, actorie, muzică) și la care am mers 8 ediții consecutive, plus gale. Datorită emisiunii, mi-am dat seama care este mai exact drumul meu.

Când ați mers prima oară la un cinematograful din Pitești? Ce filme erau în vremea adolescenței dumneavoastră pe marile ecrane?

Primul film la care am fost la Cinematograful „București” este „Titanic”, cel puțin așa îmi amintesc. Eram mai mult cu serialele atunci (MASH, Familia „Bundy”, „Salvați de clopoțel”, „Beverly Hills”, „Seinfeld” etc.)

Ce profesori și colegi ați avut la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică? Ce amintiri vă leagă de anii studenției?

Anii studenției au fost superbi, dar au zburat extrem de repede! Am terminat la clasa profesorului Doru Ana, în 2006. Am fost o generație unită și pentru că eram mulți în an, am fost prima generație care am lucrat pe ateliere, am lucrat cu Mirela Gorea, Ștefan Velniciuc, Doru Ana, George Ivașcu, Puiu Șerban, Radu Gabriel. Consider că am fost privilegiați să lucrăm cu toți profesorii, practic am luat de la fiecare câte un secret, câte un sfat, pe care l-am pus mai apoi la baza carierei noastre. Am foarte mulți colegi talentați pe care, din păcate, lumea nu-i cunoaște, deoarece nu sunt mediatizați, dar pe care fac tot posibilul să-i ajut și să-i recomand ori de câte ori am ocazia. Dintre cei cunoscuți publicului îi reamintesc pe Vlad Logigan, Toma Cuzin (Firicel), Doroteea Petre.

Care a fost primul rol ca actriță? Cu ce regizor ați lucrat? Cu ce actori ați fost colegă de platou?

Primul meu rol a fost „Răspopitica”- fiica Răspopitului, în „Păcală se întoarce”, în regia lui Geo Saizescu, socrul meu, film la care mi-am cunoscut și jumătatea, pe soțul meu, Cătălin Saizescu! Pe Geo îl cunoscusem cu 3 ani înainte, la concursul „Bravo Bravissimo”, unde era în juriu... M-a întrebat atunci, după emisiune, dacă vreau să mă facă actriță de comedie. Am crezut că este o glumă, dar, după ceva vreme, când eu eram deja la sfârșitul anului 2 de facultate, m-a sunat secretara lui să mă cheme la un casting. Pe platourile de filmare am întâlnit parteneri pe care fiecare actor și i-ar dori, Magda Catone și Șerban Ionescu (care ne-au devenit nași), Valentin Teodosiu, Adrian Păduraru, Maia Morgenstein, Ileana Stana Ionescu, Eusebiu Ștefănescu, Nicodim Ungureanu.

În câte roluri ați jucat? În care vă regăsiți cel mai mult?

Nu am jucat în multe filme, dar rolurile pe care le-am făcut până acum au devenit parte din mine, din maturizarea mea. Rolul cu cel mai mare impact emoțional este rolul asistentei Mihaela Suveică, din „Scurtcircuit”, în regia lui Cătălin Saizescu. Mi-a fost greu să-l accept și să-l înțeleg, dat fiind faptul că este cel mai denigrant rol din film. În cele din urmă, am ajuns să-l respect și chiar să-l iubesc. Am învățat să nu mai judec o persoană până nu știu exact toate detaliile în ceea ce o privește.

Vorbiți-ne despre întâlnirea cu regizorul Cătălin Saizescu, dar și despre marele nostru regizor Geo Saizescu...

Cu soțul meu am lucrat extraordinar, Cătălin este genul de regizor care te lasă să-ți spui și tu părerea în privința rolului, are răbdare la filmări și îți explică exact ce vrea de la tine, de la personajul respectiv

Cu soțul meu am lucrat extraordinar, Cătălin este genul de regizor care te lasă să-ți spui și tu părerea în privința rolului, are răbdare la filmări și îți explică exact ce vrea de la tine, de la personajul respectiv. Socrul meu a fost un om senzațional, de la care am învățat enorm, un om de o bunătate covârșitoare.

Ce părere aveți despre cinematografia românească de astăzi?

Cinematografia românească a crescut foarte mult în ultimii ani. Suntem apreciați de străini deoarece avem filme puternice, care spun adevăruri, unele dintre ele dureroase, ce-i drept, filme semnate de regizori extrem de talentați, care trebuie susținuți și apreciați de noi toți.

Ce planuri de viitor aveți?

Dacă pe plan profesional încă mai am de construit, pe plan familial sunt super-realizată. Am doi copii minunați, Maria-bucuria și Matei-floare de tei, cum îi plăcea lui Geo să le spună și, bineînțeles, pe soțul meu. Ei, împreună cu dragii mei părinți, mă sprijină în tot ceea ce fac și îmi dau încredere și putere să-mi urmez visele.

Vă mulțumim și mult succes pe mai departe!

*Georgiana
Saizescu*

„UN PAS ÎN URMA SERAFIMILOR”

CĂȘTIGĂTOR A OPT PREMII COPO

de GABRIEL NIȚĂ

Un film care, asemănător „Scurtcircuitului”, se bazează pe fapte... din interior

Daniel Sandu, regizorul filmului, cel care în film este Gabriel – un tânăr ce dorea să devină preot.

Așadar, filmul urmărește viața liceanului, Gabriel, într-un seminar teologic din anii '90. Vorbim aici despre șocurile și adaptarea la un sistem în care rânduieșile școlii, internatului, lumii și bisericii conviețuiesc într-un mod de neînțeles din afară.

Un alt film extrem de interesant, proiectat în cadrul „Cine-matografului București” a fost „Un pas în urma serafimilor”, un film care, asemănător „Scurtcircuitului”, se bazează pe fapte... din interior. Povestea este prezentată și jucată de

Conflictul apare imediat, chiar la intersectarea de drumuri cu profesorul pedagog, responsabil cu disciplina școlară, un „monstru teribil și fascinant în ochii copiilor” - întruchipat de Vlad Ivanov, în cel mai memorabil rol al său - și

„gașca de serafimi“ a liceenilor indisciplinați, care sfidează regulile rigide ale vieții de internat, obligatorii în seminar.

Așa apare deziluzia – din mai toate sistemele de învățământ din zilele noastre. Pentru Gabriel a apărut imediat grăbita întrebare asupra corectei alegeri a drumului său în viață.

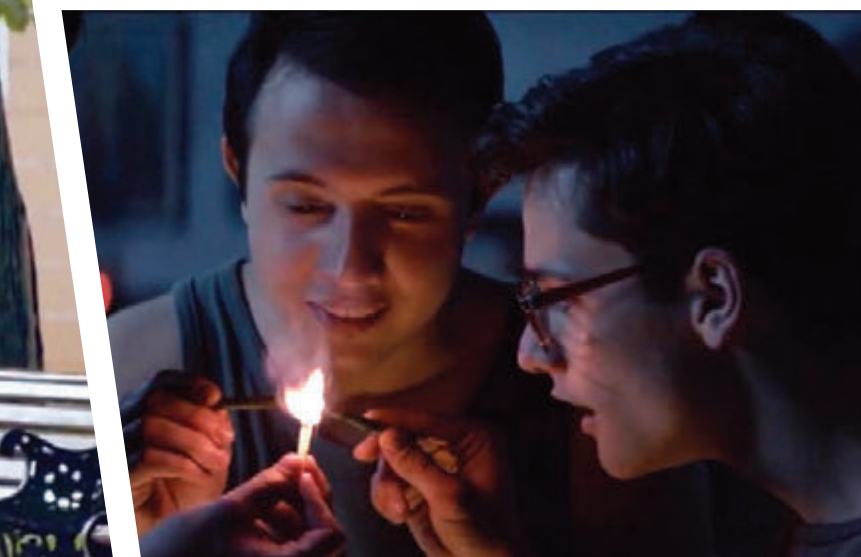
Important este și momentul apariției preotului de la țară - întruchipat de Valer Dellakeza - întâlnit cu ocazia practicii pe care seminariștii trebuie să o facă înainte de absolvire. Intuind deziluzia adolescentului, bătrânul preot e cel care îi șoptește tânărului, cuvântul salvator: *„E alegerea ta și numai a ta ce fel de preot vrei să devii!*

Dureros, dar mult mai bine, este faptul că în perioada seminarului, Gabriel a înțeles și ce înseamnă turnătoria. *„Mi se părea nefiresc moral... Este unul dintre lucrurile murdare care se întâmplă în biserica ortodoxă, fie ea română, fie ea de orice naționalitate”,* a spus regizorul Daniel Sandu, despre experiența trăită pe propria persoană la seminar.

În acest fel, regizorul de astăzi, și-a dat seama, atunci, că nu își dorește să devină preot pe la jumătatea perioadei de seminar, în anul trei sau patru, când dezvoltase personalitate și „ceva aroganță”. Avea o problemă cu autoritatea, iar preoția avea să însemne „o viață în care să dea socoteală unor superiori pe care fie nu-i cunoaște, fie nu-i respectă”.

„Ca să pot să dau socoteală unui preot superior, acel preot trebuie să mă cucerească prin niște valori, nu să-mi impună niște reguli prin prisma funcției pe care o deține”, a mai adăugat regizorul, atunci când a vorbit despre film și despre experiența din seminar.

Filmul mi-a plăcut. A prezentat o poveste reală, un vis și o dorință a unui tânăr. Însă, un vis spulberat de regulile sistemului la care nu a reușit să facă față... Așa s-a „născut” regizorul Daniel Sandu și așa avem astăzi filmul „Un pas în urma serafimilor” – film câștigător a opt premii Gopo.

Filmul prezintă
și suferința unui
intelectual piteștean,
Gică Nicola, care a fost
închis 7 ani într-un
lagăr comunist

Întâlnire emoționantă a regizorului Șerban Marinescu cu publicul la „Cinema București”

FILMUL „CEL MAI IUBIT DINTRE PĂMÂNTENI”, DEDICAT UNUI PITEȘTEAN!

■ de IULIA IVĂNOIU

După 40 de ani, regizorul piteștean Șerban Marinescu a pășit din nou în Cinematograful „București” din Pitești, duminică, 18 noiembrie 2018, la proiecția filmului său, „Cel mai iubit dintre pământeni”. Au fost clipe emoționante trăite atât de către spectatorii încântați de întâlnirea cu maestrul Șerban Marinescu, cât și de către regizorul revenit pentru câteva ceasuri pe meleagurile unde și-a petrecut copilăria.

Pentru spectatori a fost o surpriză difuzarea filmului integral care are o durată de două ore și douăzeci de minute. Mulți dintre ei vizionaseră celebrul film la TV, în varianta

scurtă de o oră și cincizeci de minute, iar la Cinematograful „București” au descoperit complexitatea proiecției care i-a impresionat profund.

„Un tribut personal adus lui Gică Nicola”

Un film despre nedreptate, umilință, neputință, mediocritate, dezumanizare, suferință fizică dar mai ales suferință sufletească, de o violență cutremurătoare, o mărturie vie a dramelor trăite în lagărele comuniste de mulți intelectuali români. Realizat după celebrul roman al lui Marin

Regizorul a povestit
publicului, după
proiecție, detalii despre
cel care a fost prieten
al bunicului său

Preda, filmul regizat de Șerban Marinescu prezintă și suferința unui intelectual piteștean, Gică Nicola, care a fost închis 7 ani într-un lagăr comunist, regizorul povestind publicului după proiecție detalii despre cel care a fost prieten al bunicului său. Filmul este dedicat acestui piteștean care nu a mai apucat să vadă proiecția lansată în anul 1993. „Este un tribut personal adus lui Gică Nicola, un prieten al bunicului meu care a făcut 7 ani de lagăr. În urma povestirilor lui, am zis că este o obligație morală să spun niște lucruri în filmul pe care i l-am dedicat. Oamenii din alte țări îl văd mult mai corect decât noi românii. L-am vândut în toată Europa, în America, un film care mi-a adus satisfacții din toate părțile fiindcă noi trăim din asta. Acest film are o istorie unică, este singurul film finanțat 100% privat. Când s-a pus problema distribuirii filmului, cei care dețineau sălile ne-au spus să le dăm 75 la sută din costul biletului și că trebuie să dea patru proiecții pe zi, nu șase pentru că e prea lung. Așa am ajuns să-l scurtez și

apoi să-l difuzăm în alte săli, chiar și de sport.” a mărturisit publicului Șerban Marinescu.

I-a șocat chiar și pe americani

Cu o distribuție de excepție, avându-i în rolurile principale pe marii actori Ștefan Iordache, Dorel Vișan și Gheorghe Dinică, filmul este de patrimoniu național și se bucură de succes în străinătate, șocându-i chiar și pe americani prin violența interioară transmisă prin emoții puternice. „Cel mai iubit dintre pământeni” este un film care taie în carne vie, prezintă adevărul istoric fără perdea, este ca o operație pe cord deschis după care „pacientul”-spectator nu poate să rămână la fel ca înainte, fiind marcat de cele văzute și de trăirile din timpul proiecției. Piteștenii l-au aplaudat și felicitat pe regizor după vizionarea filmului iar acesta le-a promis că va reveni la Pitești cu un alt film la care lucrează, „Ticăloșii II”.

////////////////////
Acest film are
o istorie unică,
este singurul
film finanțat
100% privat
////////////////////

O ISTORIE A CINEMATOGRAFELOR DIN PITEȘTI

■ de JEAN DUMITRAȘCU

La 20 septembrie 1902 are loc la Pitești prima reprezentare cinematografică, ambulantă, cu filmul „Panorama Eduard Braun”. În sfârșit, la 7 ani de la realizarea primului film la Paris, de către frații Lumière, piteștenii vizionează live primul lor film.

Nu există o istorie a cinematografelor din Pitești. De câțiva ani, am scormonit prin istoria Piteștiului și în colecția lui Cătălin Tudor de fotografii și ilustrate după date despre acest subiect atât de puțin cunoscut.

Astfel, Cinematograful „Sebastian Papaiani” este cel mai vechi din Pitești, fiind înființat în anul 1912, în sediul Băncii Populare, sub denumirea de Sala „Aquila”, în proprietatea lui Constantin Mircea.

Se proiectau filme la modă în acea perioadă, care nu aduceau profit, astfel încât, o perioadă, sala a devenit (și) sediul telefoanelor și poștei urbane. Istoria consemnează două momente importante.

La începutul anilor 30, cinematograful, cel mai mare și modern din oraș, devine și profitabil, astfel încât, în aprilie 1931, aflăm de la istoricul Petre Popa, este inaugurată

proiectarea filmelor cu „aparat sonor, unicul din țară, producția Casei «Gaumont» din Paris, tip 1931, prezentând publicului un spectacol egal celui din București.”

Cinematograful „Aquila”

La Cinematograful „Aquila”, a rulat, de pildă, în 1930, filmul Venea o moară pe Siret, film realizat de regizorul german Martin Berger după romanul scriitorului Mihail Sadoveanu, unele secvențe fiind filmate la Vila Florica din Ștefănești. Dar din roman s-au păstrat „doar titlul și numele câtorva personaje”.

Întrucât clădirea teatrului din Pitești se deteriorase, la 6 martie 1948, la Sala „Aquila” se deschide, cu stagiune permanentă, Teatrul Muncitoresc (ulterior, Teatrul de Stat). Așa se face că aici se jucau și spectacole de teatru, dar se difuzau și filme. Cinematograful își schimbă numele din „Aquila” în „Muncitoresc”, în 1948.

În anul 1959 are loc rebotezarea cinematografului, din „Muncitoresc” în „Modern”, deci acum fix 60 de ani. Anii '60, '70 și '80 au

**La Cinematograful „Aquila”
a rulat în 1930 filmul „Venea o
mooară pe Siret”, film realizat de
regizorul german Martin Berger
după romanul scriitorului
Mihail Sadoveanu, unele
secvențe fiind filmate la
Vila Florica din Ștefănești**

După 54 de ani, acest cinematograful („Modern”) își schimbă a treia oară denumirea, în „Sebastian Papaiani”

Scanează codul QR cu telefonul și urmărește un film documentar despre municipiul Pitești

fost ani de glorie, cu săli pline și filme frumoase. După 54 de ani, acest cinematograful („Modern”) își schimbă a treia oară denumirea, în „Sebastian Papaiani”. S-a dorit rebranduirea cinematografului, care o ducea tot mai greu după 1990, ca și omagierea celui mai mare actor pe care Piteștiul l-a dat țării. S-a spus atunci: „În semn de omagiu pentru cariera de excepție în slujba culturii și artei vizuale din România, Municipality din Pitești împreună cu Regia Autonomă de Distribuție și Exploatarea Filmelor – RADEF România Film au hotărât ca numele piteșteanului Sebastian Papaiani să fie purtat de Cinematograful Modern”, începând cu 1 martie 2013.

Dar în oraș au mai existat și altele, pe zona centrală. Alte trei cinematografe, în funcțiune în perioada interbelică în Pitești și până după 1944, au fost: „Lux”, „Select” și „Trianon”.

Cinematograful „Lux”

Am prezentat mai sus, Cinema „Lux”, sau măcar o parte din clădire, așa cum arăta la 1937, cu sediul pe str. Șerban Vodă, la doi pași de „Aquila”, clădire demolată ulterior, în numele sistematizării.

La 3 noiembrie 1948, Marea Adunare Națională a promulgat Decretul nr. 303/1948 privind naționalizarea industriei cinematografice și reglementarea comerțului cu produse cinematografice, decret prin care au fost naționalizate cinematografele „Muncitoresc” (degeaba își schimbase numele, din „Aquila”), „Lux”, „Select” și „Trianon”.

Cinematograful „București” a fost inaugurat la 21 august 1958, construcția noului sediu de pe Calea București, din preajma

Primăriei, durând fix un an. Ulterior, au fost construite blocurile ce aveau să integreze clădirea cinematografului și să fie populate cu piteșteni agreeți de regim, blocurile fiind la doi pași de sediul comitetului de partid.

La Cinematograful „București”, cercetând arhiva ziarului „Secera și ciocanul”, au predominat, în anii 1958-1965, filmele sovietice și chinezești, dar și producțiile românești ce reflectau noua viață, pe baze socialiste. Treptat, în programe, își fac loc treptat filmele italienești și franțuzești, iar mai apoi cele americane.

În anii 70-80, Cinematograful „București” devenise cel mai „occidental” cinema din urbe, în comparație cu celelalte existente – „Modern”, „Dacia” și „Lumina” –, aici proiectându-se cele mai multe filme de ultimă oră din SUA, cozile fiind infernale, iar bișnița cu bilete înflorind peste noapte. Și cineăștii români preferau Cinematograful „București”. Un Sergiu Nicolaescu era primit cu covorul roșu. Trăgea cu mașina personală până în fața cinematografului, se lăsa adulat de public. Uneori, pentru că publicul nu prindea bilet nici la filmul de la ora 20.00, se proiectau filme și de la ora 22.00, până la miezul nopții, atunci când participau și actori din film, precum Tamara Buciuceanu-Botez (și am mărturie în acest sens, de la casieritele vremii).

Cinematograful „București”

Întrucât apăreau și filme românești de propagandă, regimul de atunci a continuat să deschidă noi cinematografe. La 17 august 1958, se inaugurează Casa de Cultură „23 august” din Găvana, devenită, ulterior, în 1962, Cinematograful „Lumina”. La 21 august același an, la Cinema „București” rulează primul film.

În 1964, începe construirea cartierului Calea Craiovei (cu aproape 4000 de apartamente). Primarul Vasile Călinescu decide, în planul urbanistic zonal, construirea unui nou cinematograful, denumit „Dacia”. Acesta a fost pus în funcțiune în anul 1971. Cinematograful „Dacia” era cel mai... americanizat, aici fiind proiectate cele mai multe filme artistice americane, firește, dacă nu încălcau, prin mesaj, cumva principiile socialiste.

Recapitulând, în 1989, în Pitești funcționau 4 cinematografe: „București”, „Modern”, „Dacia” și „Lumina”. După 1990, rând pe rând, odată cu explozia televiziunilor libere, care difuzau filme, publicul spectator piteștean (ca în toată țara, de altfel) a scăzut dramatic.

De la profit, cinematografele au mers pe pierderi din ce în ce mai mari, cu salarii neplătite. Primul care s-a închis a fost cinema „Lumina”. A urmat cinema „Dacia”. Ținând cont de această situație, Regia România-Film a luat decizia de a preda către autoritățile locale sau cei interesați parte din sălile de film. Cinema „Lumina” a devenit, mai întâi, cârciumă, apoi sediul Bursei de Mărfuri, apoi sediul Asociației Oamenilor de Afaceri și, după preluarea de către Consiliul Județean Argeș, a ajuns sediul Centrului Cultural Județean Argeș.

Cinematograful „Dacia”

Cinema „Dacia” a ajuns, mai întâi, club de noapte, celebru o vreme (Clubul „Insomnia”), iar mai apoi... casă de rugăciuni pentru un cult neoprotestant. În 2008, s-a închis și Cinema „București”. Ultimul cinematograful care mai rămăsese, „Sebastian Papaiani”, s-a închis și el, în decembrie 2019. Dar, în ultimii 10 ani, se deschisese cinematografe private, mai întâi la „Euromall” („Vivo”), apoi Cinema „Trivale”, publicul piteștean preferându-le pentru condițiile foarte bune de vizionare.

**Cinema „Dacia”
a ajuns, mai
întâi, club de
noapte, celebru
o vreme (Clubul
„Insomnia”)**

Victoria Baltag, o tânără regizoare care studiază și predă la Londra, realizează ceea ce și-a dorit enorm a fi primul film artistic despre Experimentul Pitești. Varianta brută regizorală a fost proiectată în premieră, duminică, 17 iunie 2018, la Cinematograful „București” din Pitești în prezența a peste 100 de spectatori. Printre spectatori s-au aflat Sergiu Rizeșcu, președintele AFDPR Argeș, prof.univ. Ilie Popa, organizatorul simpozionului internațional „Experimentului Pitești”, viceprimarul Piteștiului Laurențiu Zidaru și mai mulți consilieri locali. Pentru a ajunge la varianta finală mai sunt necesari 46.000 de Euro, proiectul în care sunt implicați sute de tineri, fiind 100% independent.

Au fost momente emoționante, scene dramatice prin care s-au prezentat ororile din perioada experimentului comunist de reeducare prin tortură. La finalul proiecției, regizoarea a vorbit cu publicul și a primit felicitări.

„Trebuie să spunem lucrurilor pe nume”

Filmul se bucură de susținere din partea Primăriei Pitești și a Primăriei din Iași unde s-a filmat în locații autentice. S-a filmat la Închisoarea Pitești, în mai multe locații din Iași, la Închisoarea din București (Fortul 13). Victoria Baltag ne-a spus cum a început acest proiect:

„Ideea s-a născut în anul 2011, când făceam un master în cinematografie la Universitatea din Birmingham și am aplicat la o școală de vară organizată de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc. Acolo am cunoscut prima oară ce au însemnat crimele comunismului în România. Deși eram la al doilea master, nu cunoșteam nimic despre Experimentul Pitești iar despre crimele comunismului puțin, la nivelul superficial. Acolo am văzut pentru prima dată un documentar în care sunt testimonialele câtorva deținuți politici și am fost oripilată. Nu mi-a venit să cred că asemenea lucruri au putut să se întâmple la noi în țară și am pus foarte multe întrebări. Am vorbit cu prieteni, cu oameni din domeniul academic. M-am așteptat ca oamenii să știe mai multe dar mare mi-a fost surprinderea să aflu că nici ei nu știau. Am venit la Pitești, să văd Închisoarea Pitești iar trecătorii nu știau nici ei. Am considerat că este necesar să fac eu acest lucru dacă nimeni nu a făcut-o până acum. Cărți sunt multe, sunt și șase documentare dar nișa academică intră mai greu în casele oamenilor. Un film artistic inspirat din Experimentul Pitești

Victoria Baltag, regizoarea filmului artistic despre „Experimentul Pitești”

„REALITATEA A FOST DURĂ ȘI TREBUIE SĂ O CUNOAȘTEM”

■ de IULIA IVĂNOIU

va intra mult mai ușor în casele oamenilor, fiind o variantă digerabilă. Este un film cu scene dure fiindcă am considerat că realitatea a fost dură și trebuie să spunem lucrurilor pe nume. Este un unghi de abordare pe care eu ca regizor l-am ales. Am ales să arăt pentru că așa a fost realitatea, dură și trebuie să o cunoaștem. Privitorii să se pregătească sufletește să vadă niște lucruri grele”.

Șase campanii de strângere de fonduri

În film joacă și Ion Caramitru care are un rol de suport, este bunicul sfătuitor, aducând valoare adăugată filmului. „Ion Caramitru a primit solicitarea mea cu drag, ne-a oferit foarte multă susținere. Fondurile necesare le-am obținut până acum de la oameni. Sunt șase campanii de strângere de fonduri. Am strâns puțin iar evenimentul de aici este unul de luare la cunoștință și de colectare de fonduri pentru costurile post producție. Filmul nu este gata, având 68 de etape post producție estimate la 4-6 luni. Mai avem nevoie de circa 46.000 euro. Am scris și președintelui României, ne-a răspuns și, din păcate, președinția nu are fonduri pentru așa ceva.” ne-a spus Victoria Baltag. Pe pagina de facebook Experimentul Pitești FilmArtistic găsiți modalități prin care puteți sprijini finalizarea acestui film de excepție.

Scanează codul QR cu telefonul pentru vizionare trailer în YouTube

Ion Caramitru a primit
solicitarea mea cu
drag, ne-a oferit foarte
multă susținere.
Fondurile necesare
le-am obținut până
acum de la oameni.
Sunt șase campanii de
strângere de fonduri.
Am strâns puțin iar
evenimentul de aici
este unul de luare
la cunoștință și de
colectare de fonduri
pentru costurile post
producție

„FALS TRATAT DE MÂNTUIRE A SUFLETULUI”

UN FILM DE NICOLAE MĂRGINEANU

■ de GH. NEGUȚ

Am început să merg la cinemateca Centrului Multifuncțional, făcută în sediul fostului cinematograful București, azi sala Filarmonicii Pitești, și nu-mi pare rău. Poți vedea filme care nu apar obișnuit pe ecranele de la Mall.

Esența filmului lui Nicolae Mărgineanu este că *realitate nu este ceea ce pare a fi*.

Cel mai bine se potrivește această constatare dosarelor de securitate care se află la CNSAS.

Regizorul Nicolae Mărgineanu este fiul unui intelectual român băgat la pușcărie de comuniști. La bază operator de imagine a fost obsedat de trecutul comunist al României, despre ororile pușcăriilor care erau lagăre de exterminare a elitelor românești în perioada obsedantului deceniu.

Acest film nu este despre pușcării, ci despre dosarele de la CNSAS.

Personajul principal este Sorin Toma (Ioan Andrei Ionescu) un inspector CNSAS foarte pornit pe preoții care-i consideră turnători emeriți din funcția lor de recipienți a mărturisirilor drept credincioșilor și în plus se declară ateu.

El primește un nou angajat prin concurs absolvent de Drept (se pare că salariile la CNSAS sunt foarte competitive!). Spre deosebire, noul angajat Radu Olar (Bogdan Nechifor) are legături complexe cu religia din familie și bunicul lui a făcut pușcărie politică.

Părintele eremit Iustin Manu (Remus Mărgineanu, nu pare rudă cu regizorul sunt de aceeași vârstă 80 de ani!) este acuzat de mama

////////////////////
 Filmul este
 extrem de dur și
 pune în discuție
 realitatea
 acestor dosare
 întocmite de
 securitate.
 //////////////////////

unui neofit sosit la mănăstire înainte de 1989, care a murit în condiții dubioase.

De fapt, prima secvență nu-l arată pe acesta sus pe o stâncă și se pare că alunecă sau se aruncă de acolo?

Justițiarul de tipul „*Fiat justiția pereat mundus*” Toma pleacă împreună cu Olar la munte, la mănăstire să discute acuzațiile asupra părintelui. Acesta își făcuse o chilie sus pe munte. Ajunși acolo, Toma are o altercație cu un om bun la toate al mănăstirii care vrea să-l apere pe părinte. Tembelul

de Toma în lupta cu acest individ îl lovește neintenționat pe colegul său tânărul Olar. Acesta cade leșinat, mort?

Speriați îl duc la vale cu o targă improvizată. Ateul Toma, disperat se închină sperând ca Olar să-și revină.

În salvare urcă părintele care i se confesează celui leșinat, în comă?

Neofitul era de fapt ofițer de securitate care fusese trimis să-l supravegheze pe părinte. Acesta începe să aibă remușcări și i se confesează părintelui, după care într-o

situație limită se pare că se sinucide sau moare accidental.

Olar își revine și refăcut se reîntoarce la birou ca să-i dea o foaie de hârtie semnată de părinte care spune că se pune la dispoziția justiției ca să sufere toate consecințele.

Și Toma dă foc acestei hârtii complet nefolositoare, oare?

Filmul este extrem de dur și pune în discuție realitatea acestor dosare întocmite de securitate.

Am constatat cu stupeoare că acum cei mai fervenți credincioși au devenit foștii politrucii și securiști ca remușcare pentru rahatul pe care l-au mâncat și crimele comise pentru o pâine albă.

Exemplu este prietenia dintre un jurnalist local care a propovăduit partidul, ca acum să se mândrească cu prietenia cu un înalt ierarh bisericesc, care ar confirma teza filmului, dar și imensa ipocrizie acestor profitori ai regimului comunist.

TĂRĂMUL BINECUVÂNTAT

Unul dintre cele mai discutate filme în anul apariției, „God's own country/ Tărâmul Binecuvântat” stârnește controverse cât și motive de bucurie deoarece românul Alec Secăreanu îl portretizează pe Gheorghe, un tânăr român care ajunge în Anglia în timpul sezonului mieilor, care trebuie inițial să stea o săptămână la ferma familiei Saxby pentru a-i ajuta în gospodărie.

Problemele de familie ce afectează în mod indirect ferma, cât și atitudinea lui Johnny față de orice și oricine, îl îndepărtează pe băiat de bunica și de tatăl lui, fapt ce surprinde profilul singuratic al tânărului care-și înecă serile în alcool și în relații sexuale la întâmplare. Totul devine o rutină autodistructivă, iar involuția personajului e doar o parte din poveste. Când Gheorghe ajunge la fermă, lucrurile încep să prindă contur, atât pentru britanic cât și pentru românul venit să muncească.

God's Own
Country/
Tărâmul
Binecuvântat
(2017)

Locație: Marea
Britanie
Regie: Francis
Lee
Scenariu:
Francis Lee
Montaj: Chris
Wyatt
Costume: Sian
Jenkins
Cu: Josh
O'Connor, Alec
Secăreanu,
Gemma Jones,
Harry Lister
Smith, Ian Hart

de ANDREEA GIULEA

Relația dintre cei doi înfloarește, iar suspansul atinge apogeul în momentul în care Johnny realizează că prezența lui Gheorghe i-a oferit o nouă perspectivă asupra lucrurilor, servind ca un reper, un punct al regăsirii de sine pentru personaj.

Transhumanța, introduce un personaj tăcut, dar cu un rol important, și anume, peisajele sublimе din Yorkshire, care accentuează aerul rural și minimalist al filmului, deși încărcat cu multă tensiune și emoție. Elementele dure, necenzurate precum nașterea mieilor, scenele dintre cei doi conferă realism, o imagine reală asupra lucrurilor și îi dă un aer de autenticitate, oferindu-i verosimilitate.

IOANA GRIGORE

„MEREU PE FUGĂ”, DAR NU ȘI LA ÎNTÂLNIREA CU PUBLICUL PITEȘTEAN

■ de GABRIEL NIȚĂ

De la redeschidere, unul dintre obiectivele „Cinematografului București” a fost acela de a readuce acasă piteșteni ce au uimit lumea cinematografică. A fost și cazul Ionei Grigore, o tânără de doar 24 de ani, piteșteancă ce are în față un viitor glorios în domeniu.

Acasă, Ioana Grigore a revenit cu două documentare. „10:34 to Belgrade” (2016) și „Mereu pe fugă, dar nu și astăzi” (2017), ambele fiind realizate de tânăra regizoare.

Ioana ne-a călcat pragul cinematografului în data de 29 iulie, o zi de duminică încărcată de emoție... Tânăra regizoare a venit alături de familie (tatăl, mamă și fratele) – cei care o susțin necondiționat, dar și alături de prieteni, respectiv alături de persoane ce au sprijinit unele dintre documentarele tinerei.

Unul dintre documentare, „10:34 to Belgrade”, a obținut, în 2016, la Istanbul International Short Film Festival, premiul pentru cel mai bun documentar cu un scurtmetraj despre bombardamentele NATO din 1999 asupra Belgradului. E clară așadar acțiunea – modul în care Belgradul a fost bombardat în 99’...

Celălalt documentar, „Mereu pe fugă, dar nu și astăzi”, avea deja un premiu – cel mai bun scurt metraj documentar la „GreenTech Film Festival”. Documentarul are un puternic profil eco și a fost realizat chiar în comuna Băbana, cu locuitorii și o poveste de acolo, având drept unul dintre personaje chiar pe edilul comunei, Bebe Ivan. De altfel, în cadrul seriei de film au fost prezenți printre alții – Bebe Ivan, edilul din Băbana, unul dintre cei mai carismatici edili argeșeni, respectiv Gabriel Moiceanu – directorul ADI Servsal. Cum aminteam și mai sus,

Ioana ne-a călcat pragul cinematografului în data de 29 iulie, o zi de duminică încărcată de emoție... Tânăra regizoare a venit alături de familie (tatăl, mamă și fratele) – cei care o susțin necondiționat, dar și alături de prieteni, respectiv alături de persoane ce au sprijinit unele dintre documentarele tinerei

cei doi au fost implicați în diferite moduri în documentarul „*Mereu pe fugă, dar nu și astăzi*”.

Ambele documentare au fost „gustate” de public, un public numeros și încurajator pentru Ioana Grigore. De altfel, apoi, așa cum este tradiția, la „Cinematograful București” a urmat o sesiune Q&A între public și Ioana Grigore.

Tânăra regizoare s-a declarat bucuroasă de invitația revenirii acasă, de oportunitatea de a prezenta și argeșenilor reușitele sale.

Deși are doar 24 de ani, Ioana Grigore are deja o carte de vizită impresionantă: este studentă în anul II la masteratul de regie de film documentar de la UNATC București și este unul dintre cei 12 tineri regizori de pe toate meridianele planetei selectați să participe în 2018 la un inedit workshop-eveniment de film documentar organizat de American Film Showcase, la USC School of Cinematic Arts, în Los Angeles.

Așadar, pentru piteșteanca noastră, viitorul sună bine, iar noi o așteptăm în continuare la cinematograful nostru!

////////////////
„*Mereu pe
fugă, dar nu și
astăzi*” avea
deja un premiu
- cel mai bun
scurt metraj
documentar la
„GreenTech
Film Festival”
////////////////

„DOMNISOARA CHRISTIŢA”

■ de ANDREEA GIULEA

////////////////////
În introducere
întâlnim un
personaj
misterios
a cărui
identitate nu
ni se dezvăluie
imediat și care
desenează pe
peretii casei în
ruină forma unei
femei cu pălărie

Ecranizarea nuvelei cu același nume din 1936, semnată de Mircea Eliade, conferă autenticitatea unei realități feerice de la începutul secolului IX, îmbinată astfel cu superstițiile și temerile populare românești.

În introducere întâlnim un personaj misterios a cărui identitate nu ni se dezvăluie imediat, și care desenează pe pereții casei în ruină forma unei femei cu pălărie. Imagine ce începe să prindă contur odată ce ne întâlnim cu celelalte personaje și începem să le cunoaștem mai bine. „Intenția a fost să povestim un pic mai mult despre blestemul care s-a abătut asupra lui Egor în începutul filmului și ne-am gândit că ar fi interesant să îl vedem după mai mulți ani de la întâmplarea cu pricina.”, explică Alexandra Maftei, regizorul și scenaristul peliculei.

Sanda (interpretată de Ioana Anastasia Anton) îl aduce acasă pe Egor (Tudor Aaron Istodor)

pentru a-l prezenta familiei, dar lucrurile încep însă să devină sumbre prin comportamentul ciudat al mamei și al surorii fetei. Toată femeile încep să viseze o anumită domnișoară numită Christina, iar atât tânărul, cât și profesorul Nazarie - un arheolog ce face cercetări în zona moșiei, interpretat de Ovidiu Ghiniță - sunt fascinați de prezența acestui personaj absent și totuși atât de resimțit de familia Sandei, cât și de săteni.

La început a fost parfumul de violete cel care marca prezența strigoice, urmând apoi să-și dezvăluie treptat intențiile. Profesorul Nazarie află de la săteni că domnișoara Christina a fost împușcată în timpul răscoalei din 1907 la doar 20 de ani, poveste la care Egor răspunde cu scepticism, ce-l ajută pe tânăr într-o oarecare măsură să rămână suficient de curajos încât să înfrunte demonul, chiar dacă asta însemna să-și sacrifice logodnica.

////////////////////
Toate femeile
încep să viseze
o anumită
domnișoară
numită Christina
//////////

DUPĂ PROIECTIA FILMULUI „DRACULA”
LA CINEMA BUCUREȘTI,

REGIZORUL BOGDAN JIANU, PE SCENĂ LA PITEȘTI!

■ de IULIA IVĂNOIU

Actorul
piteștean are
un palmares
bogat,
făcându-se
remarcat
în filmele
„Vine poliția”,
„Hunted”,
„What
about love”

Eveniment la Cinematograful „București” din cadrul Centrului Multifuncțional Pitești, unde a rulat lungmetrajul „Dracula. Coroana”. Este primul din seria de patru filme-spectacole realizate în ultimii ani de actorul, regizorul și scenaristul piteștean Bogdan Jianu, care semnează și coloana sonoră. De la redeschiderea Cinematografului București, în luna mai, de Zilele Piteștiului s-a înregistrat un număr record de spectatori, iar în sală a fost prezent și regizorul, care la final a urcat pe scenă și a dialogat cu publicul piteștean.

Distribuția filmului a fost următoarea: Dracula – Bogdan Jianu, Erziebeth Silaghi – Elvira Deatcu, Căpitanul Andrei – Ioan Isaiu, Căpitanul Corbea – Vlad Miriță, Căpitanul Lupu – Liviu Surțiucă, Căpitanul Amza – Dan Ionescu Matei, Corvin – Mircea Silaghi, Ștefan cel Mare – Aureliu Surulescu, Ioan Ghereb – Marian Simion, Bey-ul Mihalogiu – Ștefănuț Dinu.

Palmares bogat

Actorul piteștean are un palmares bogat, făcându-se remarcat în filmele „Vine poliția”, „Hunted”, „What about love” (în care a jucat alături de Andy Garcia) sau în spectacolele „Mihai Viteazul”,

Faptul că au venit oameni curioși să vadă ce se întâmplă și că au apreciat filmul... înseamnă foarte mult

„Vlad Draculea” și „Dacii”. După film, Bogdan Jianu a urcat pe scenă alături de o parte din actorii care au jucat în Dracula, de tinerii care s-au ocupat de partea tehnică, de tatăl său și managerul Filamonicii Pitești Jean Dumitrașcu, Cinematograful București făcând parte din structura Filarmonicii. Poeta Denisa Popescu, o prietenă a regizorului piteștean l-a întrebat pe acesta ce simte în acele momente afându-se în fața publicului.

„Am revenit într-un loc drag”

Copleșit de emoții, Bogdan Jianu a răspuns: „E greu de spus în cuvinte...Sunt multe emoții. Am revenit într-un loc drag, în care mi-am petrecut o parte din copilărie. Aici veneam cu tatăl meu să văd filme și apoi cu colegii. (...). Îmi amintesc când era un film bun, era greu să prinzi un bilet. Sunt multe povești și un noian de emoții. Faptul că au venit oameni curioși să vadă ce se întâmplă și că au apreciat filmul... înseamnă foarte mult pentru mine să fiu acasă cu piteștenii mei care pot să vadă rezultatul unei munci făcută pentru ceilalți, să rămână. Asta contează, să facem ceva să rămână după noi”. Managerul Jean Dumitrașcu a spus că începând din octombrie va difuza la Cinematograful București și celelalte filme regizate de Bogdan Jianu. „Împreună cu Facultatea de Istorie

din cadrul Universității din Pitești am stabilit cu decanul Constantin Bărbulescu o Gală a filmului istoric românesc. În fiecare zi de luni, vom proiecta film istoric românesc, în special pentru studenții la Istorie dar și pentru publicul larg”, ne-a precizat Jean Dumitrașcu.

////
A fost printre
primele
producții care
au condus
cinematografia
românească pe
drumul pe care
se află azi
////

EU CÂND VREAU SĂ FLUIER, FLUIER

■ de ANDREEA GIULEA

Bazat pe o piesă de teatru cu același nume, scrisă de Andreea Vălean în 1997, versiunea cinematografică a acestuia pare prea exploatată - ideea unei Români mizerabile, prin filmografia românească. Dar, dacă ne raportăm la anul în care „Eu când vreau să fluier fluier” și-a făcut loc pe marile ecrane, a fost printre primele producții care au condus cinematografia românească pe drumul pe care se află azi, după cum spun și cei de la Hollywood Reporter: „un film minor, nerealizat dramatic, chiar dacă vine din România, o țară care cunoaște o renaștere a filmului”. În timp ce A.O. Scott, de la „New York Times” spune că filmul lui Florin Șerban este „un studiu în captivitate”, care surprinde momentul cedării psihice a personajului principal, într-o situație de stres externă, ce se întâmplă dincolo de zidurile locației în care se desfășoară acțiunea, ce a generat factorul de conflict al filmului și care nu poate fi rezolvată protagonist, ce se simte constrâns de situația în care se află, ducând astfel la gesturi extreme.

Îl avem pe Silviu (George Piștereanu), un tânăr aflat într-un centru de detenție pentru minori, care, după cum îi spune directorul instituției

„patru ani cât ai stat la pușcărie ai fost băiat cuminte, îți place la carceră?” mai are câteva zile până la eliberare. Inevitabilul se întâmplă și apar divergențe care-i fac cele cinci zile rămase un calvar. Fratele său vine în vizită pentru a-l anunța că mama lor intenționează să-l ia cu ea în străinătate, iar Silviu se află în dezacord cu intenția femeii de a-l despărți de băiat.

Disperarea lui Silviu îl determină să-și piardă cumpătul și să acționeze din impuls. Cele două planuri, cel al studentei de la sociologie și cel al fratelui său pornesc scânteia ce stârnește atitudinea violentă și disperată a băiatului care nu vrea decât să-și țină fratele acasă, ce duce la punctul în care Silviu cedează și își pierde răbdarea și izbucnește, atacând un gardian și luând-o ostatică pe fată.

În ceea ce privește titlul, ușor vag și în aparență lipsit de legătură cu toată ideea filmului, „Eu când vreau să fluier fluier” surprinde prin analogie cu atitudinea lui Silviu de băiat rebel, care atunci când vrea ceva nu se dă în lături de la nimic până când nu-și atinge obiectivul, dând dovadă de o determinare soră cu furia. Nu e explicat în film, dar reiese din felul în care personajul principal gestionează situația. Screen Daily scrie că „Piștereanu trece dincolo de spiritul rebel al personajului și, intuitiv, redă nu doar vulnerabilitatea ci și despotismul unui băiat de 18 ani, care nu a învățat sensul cuvântului «consecințe»” subliniind astfel atât esența personajului cât și înțelesul din spatele titlului.

Locație: România - Suedia 2010

Regie: Florin Șerban

Scenariu: Cătălin Mitulescu,
Florin Șerban

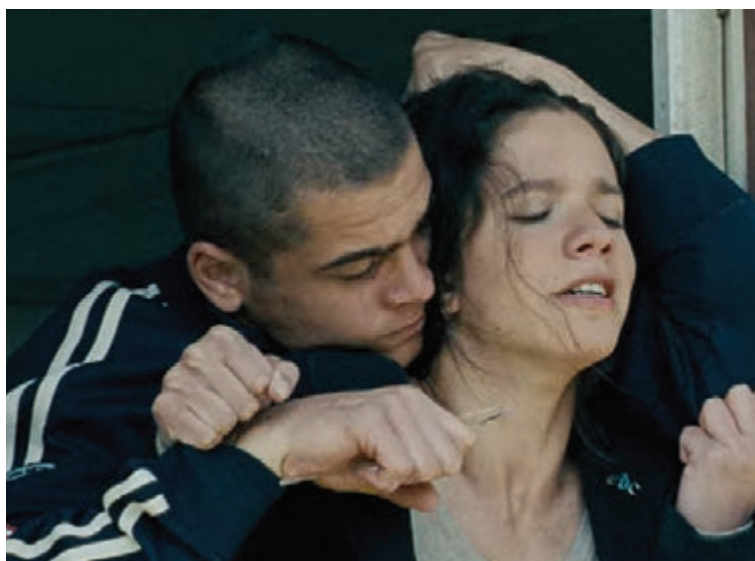
Imagine: Marius Panduru

Montaj: Sorin Baican, Cătălin Cristuțiu

Editare sunet: Florin Tăbăcaru

Costume: Augustina Stanciu

Cu: George Piștereanu, Ada Condeescu,
Clara Vodă, Mihai Constantin.

„ÎMI ESTE INDIFERENT DACĂ ÎN ISTORIE VOM INTRA CA BARBARI”,

UN FILM DE RADU JUDE

■ de Gh. NEGUT

Am vizionat un film extrem de controversat, prin temă și tratare filmică. Regizorul Radu Jude a vrut să facă un film despre unul din cele mai rușinoase episoade din holocaustul l-a care românii i-au supus pe evrei în vremea ultimului război. Titlul filmului este exprimarea teribil de tristă și înjositoare a lui Mihai Antonescu, viceprim-ministru și ministru de Externe în vremea guvernului mareșalului Antonescu.

Pentru majoritatea românilor acest holocaust nu a existat! Pentru că în 1945, când bolșevicii i-au adus pe comuniști la putere, mulți dintre ei erau evrei și din diverse motive acest subiect a devenit tabu. Poate și pentru ca emigrarea spre Israel a evreilor rămași în România comunistă să decurgă fără probleme?!

După 1965, odată cu resuscitarea național-comunismului lui Ceaușescu, antisemitismul

apărea din când în când la suprafață. Pentru că Ceaușescu era antisemit, îi permitea lui Corneliu Vadim Tudor să-l înjure pe șef-rabinul Rosen. Citind și amintirile fostului șef-rabin Șafran, m-am îngrozit! Antisemitismul era o boală generală la români în vremea războiului, cu excepția notabilă a Casei Regale. Inclusiv capete ale bisericii ortodoxe au fost, cu mici excepții, antisemite. Se spune că acest antisemitism visceral ar fi fost accentuat de provocările la care ar fi fost supusă armata română, în retragere, din Basarabia și Bucovina de Nord.

Asta ar putea explica într-un fel comportarea militarilor români la pogromul de la Iași, represaliile de la Odessa sau deportările din Transnistria.

Așa că nu este ușor să faci un film despre episodul Odessa.

////////////////////
După 1965,
odată cu
resuscitarea
național-
comunismului
lui Ceaușescu,
antisemitismul
apărea din
când în când la
suprafață
////////////////////////////////////

Atunci, comandamentul român s-a instalat neglijent în fosta clădire a NKVD, care a sărit în aer, fiind minat. Mareșalul Antonescu a ordonat represalii prin uciderea tuturor evreilor basarabeni refugiați în Odessa. Iar executanții au fost creativi, adunând evrei în niște case de lemn cărora le-au dat foc. Cam așa este subiectul.

Regizorul Jude a ales o modalitate mai ciudată, mai specială a reconstituirii acestui episod dureros și sinistru. Nu a făcut un film propriu zis, ci a încercat să atenueze sentimentele pe care duritatea unui astfel de film istoric le-ar fi trezit.

Wajda a făcut un film cu Katyn, dar acolo erau polonezi împușcați de NKVD. Să faci filme cu pogromuri sau represalii este mai dificil, mai ales când nu încerci să le faci deformate ca sovieticii acoperiți de ideologia comunistă.

De fapt, Jude se folosește aici de reflectarea în oglindă cu filmul lui Nicolaescu, *Oglinda*, unde apare figura mitică a mareșalului.

El face un film pe care o regizoare Mariana Marin (Ioana Iacob - observ că se pare că este actriță de limbă germană), numele omagiază pe poeta Madi, cu același nume.

Ea vrea să-l facă despre masacrul de la Odessa reconstituind acest eveniment în exteriorile de la Muzeul de Istorie Militară a României și în Piața Palatului. Scenele se combină cu problemele personale ale regizoarei. Este amanta unui pilot de aviație comercială însurat (Șerban Pavlu) și se pare că a rămas gravidă. Cred că se exagerează cu scenele nude, atunci când ea și pilotul stau în cadă și fac reflecții pseudo-filosofice. Mă cam enervau felul în care era îmbrăcată și mai ales ce încălțări purta.

Regizoarea are mari discuții pe tema filmului cu omul de la Primărie (Alexandru Dabija), filmul este finanțat de o primărie condusă de o doamnă primar, trimiteri la actualitatea imediată.

Reconstituirea din Piața Palatului se face cu diverși figuranți care nu au treabă cu armata, sunt bătrâni, cu barbă sau au plete (păi se umpleau de păduchi!).

Totul are aerul unui circ Grand Guignol! Toate acestea, pentru a atenua realitatea înspăimântătoare, cu momăi spânzurate și cu clădiri în care se dau foc prizonierilor evrei supuși represaliilor.

Filmul a luat deja un premiu la Karlovy Vary și în mod sigur va stârni mari controverse în media. Deja, postări negaționiste au apărut la o prezentare în *Adevărul*.

Istoria noastră nu este presărată doar cu eroisme ca la Rovine, Podul Înalt-Războieni, sau Călugăreni, mai sunt și aceste episoade despre care ne rușinăm, dar trebuie să ni le asumăm, pentru că tot istoria românilor este!

Un pic de speranță am după acest *indiferendum* în care românii arată mai înțelepți!

Reconstituirea din Piața Palatului se face cu diverși figuranți care nu au treabă cu armata, sunt bătrâni, cu barbă sau au plete

Lia Bugnar

BACALAUREAT

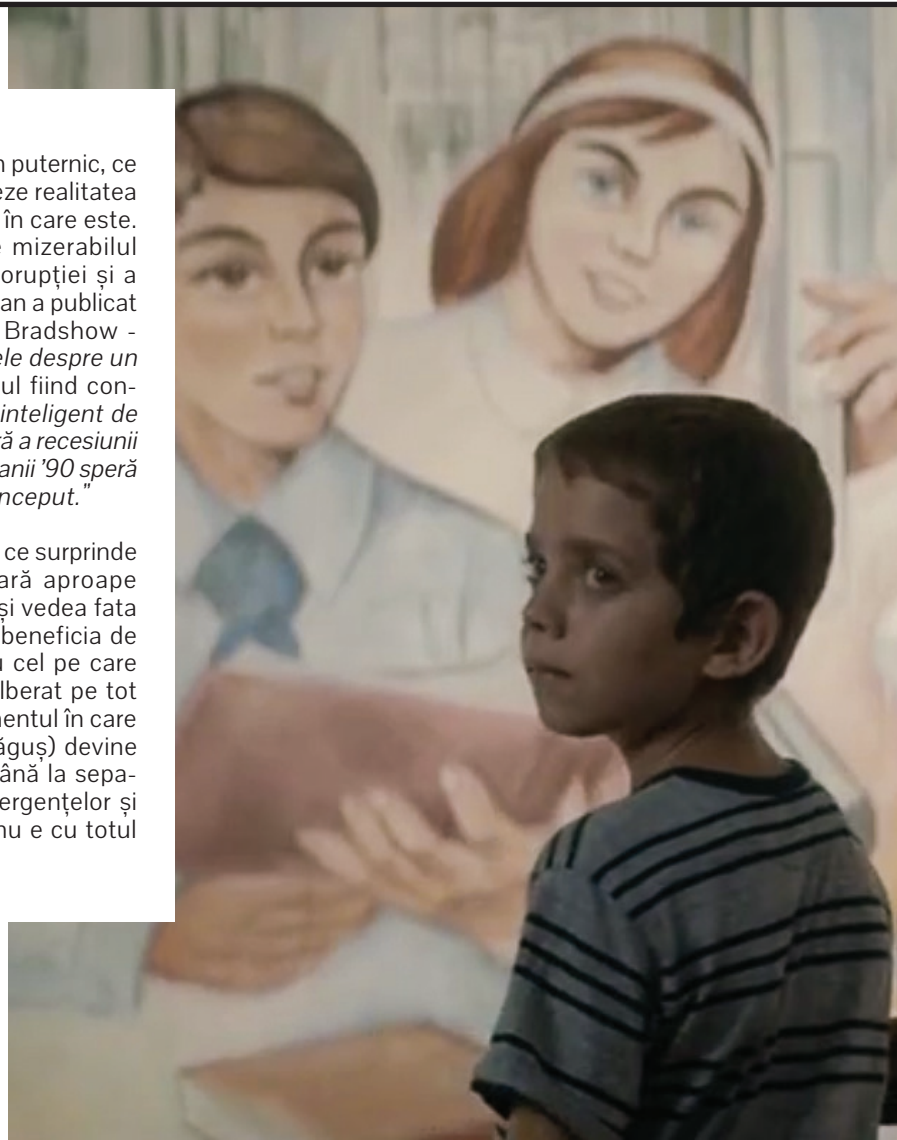
Locație: România
Regie: Cristian Mungiu
Scenariu: Cristian Mungiu
Montaj: Mircea Olteanu

Cu: Adrian Titieni, Maria Drăguș,
Lia Bugnar

Bacalaureat este un film puternic, ce și-a propus să reflecteze realitatea românească în modul în care este. Un film ce surprinde mizerabilul realității actuale prin prisma corupției și a nesiguranței sociale. The Guardian a publicat o cronică - semnată de Peter Bradshaw - intitulată „un studiu de cinci stele despre un compromis birotic josnic.” Filmul fiind considerat „o producție complexă, inteligent de profundă, dar și o imagine sumbră a recesiunii din România, unde generația din anii '90 speră că vor avea o șansă la un nou început.”

În esență, e un film de familie, ce surprinde dorința de eliberare dintr-o țară aproape moartă. Dorința unui tată de a-și vedea fata plecată în străinătate pentru a beneficia de un trai mai bun, comparativ cu cel pe care l-ar putea avea în țară. Vis spulberat pe tot parcursul filmului, încă din momentul în care Eliza (interpretată de Maria Drăguș) devine victima unei hărțuiri sexuale, până la separarea familiei, care în ciuda divergențelor și a problemelor de comunicare, nu e cu totul distrămată.

■ de **ANDREEA GIULEA**

UN FILM DE
TOMA ENACHE

INTRUS

europa

PRISMA
OFFICIAL SELECTION

PRIMUL FILM ROMÂNESC DESPRE EXPERIMENTUL PITEȘTI

„ÎN TRE CHIN ȘI AMIN”

O POVESTE DESPRE CREDINȚĂ ȘI CRUZIME

■ de SEBASTIAN JUCAN

La 70 de ani de la debutul „Experimentului Pitești”, unul dintre cele mai odioase programe de reeducare din blocul comunist, a apărut și primul film românesc pe această temă. „Între chin și amin” ar trebui probabil difuzat la orele de istorie din clasa a 12-a.

E primul film românesc despre subiect sau cel puțin primul lansat și la care are acces publicul larg în cinematografe. Herman – Omul din spatele terorii” (mai nou intitulat „Experimentul Pitești”, n.red.), o altă peliculă despre experimentul Pitești la care filmările au început în 2011, încă nu e gata și producătorii fac crowdfunding să poată termina faza de post-producție. Însă „Între chin și amin”, un film în regia lui Toma Enache, a putut fi văzut în cinematografe începând de la 1 octombrie (iar la Cinematograful „București”, din 6 octombrie 2019 – n.red.).

Eu am fost la premiera de gală din Cluj-Napoca, unde, dacă nu-ți cumpărai bilet din timp, nu mai puteai găsi loc în ziua difuzării, cinematograful „Florin Piersic” fiind sold-out pentru eveniment.

Au fost prezenți, alături de regizor, și majoritatea actorilor din film, o bună parte din ei fiind clujeni. A lipsit însă Constantin „Bebe” Cotimanis, cel care a interpretat înfiorătorul rol al comandantului Ciumău, personaj inspirat de Dumitrescu Alexandru, comandantul Penitenciarului Pitești în perioada 1949-1951, unul din arhitecții programului de tortură.

Filmul a durat puțin peste două ore, iar finalul său a fost urmat de un ropot de aplauze care s-a transformat în furtună în momentul în care regizorul Toma Enache le-a mulțumit foștilor deținuți de la penitenciarul Gherla prezenți în sală. Autoritățile comuniste au implementat la închisoarea din Gherla același regim inuman pe care l-au îndurat cei închiși la Pitești.

Experimentul

E greu să cuprinzi magnitudinea ororilor „fenomenului Pitești”. Laureatul Nobel și dizidentul anticomunist Aleksandr Soljenițin, autorul romanului „Arhipelagul Gulag”, l-a descris drept „cea mai teribilă barbarie a lumii contemporane”. Majoritatea celor care i-au căzut victimă au avut între 18 și 27 de ani, studenți și intelectuali, viitoarea elită a

Era un regim de violență extremă menit să te facă să declari orice, doar pentru a scăpa pentru câteva momente de tortura zilnică. Însă reeducarea nu era considerată completă până când nu intrai și tu în rândul tortionarilor

țării, după ce cea veche fusese deja aruncată în închisori sau deportată în lagăre de muncă forțată.

Păcatul lor? Făceau parte din ceea ce comuniștii considerau „dușmanul de clasă” care trebuia exterminat sau „reeducat”, în cazul tinerilor. Iar ca să fii considerat reeducat trebuia să treci prin „demascare”: întâi să mărturisești învinuirile inventate pentru care ai fost închis, iar apoi să acuzi la rândul tău foștii colegi de muncă sau facultate, cunoștințele, prietenii, familia și, în cele din urmă, pe cei cu care împărțeai celula și erau schingiuiți alături de tine.

Era un regim de violență extremă menit să te facă să declari orice, doar pentru a scăpa pentru câteva momente de tortura zilnică. Însă reeducarea nu era considerată completă până când nu intrai și tu în rândul tortionarilor.

Aceasta a fost una dintre inovațiile experimentului Pitești: dezumanizarea individului până la transformarea victimei în călău.

În ultima fază deținutul trebuia să conducă procesul de reeducare al celui mai apropiat prieten al său, devenind tortionarul lui. La cea mai mică ezitare era supus de la început întregului proces. Nici în gulagurile sovietice nu au fost folosite astfel de metode, un experiment similar având loc doar în China maoistă.

Însă autoritățile comuniste au avut parte și de complici benevoli, deținuți care, din dorința de a-și arăta adevărată față de idealurile comuniste și beneficia de un tratament preferențial, au fost cei mai sălbatici tortionari. Cel mai notoriu dintre aceștia a fost Eugen Țurcanu, liderul grupului de deținuți complici cu gardienii, care și-a imaginat unele dintre cele mai crude suplicii care au avut loc la penitenciarul Pitești.

Filmul

După cum insinuează și titlul, „Între chin și amin” pune o lupă asupra credinței într-un loc golit de umanitate și speranță. Dezgolirea omului de credință în vederea depersonalizării a fost unul din dezideratele experimentului Pitești și o țintă expresă a tortionarilor. Omul nou nu poate

fi un om religios, după dictonul lui Marx, preluat și de Lenin. Reeducarea nu putea fi completă până ce individul nu se dezvăra de „opiumul popoarelor”. Cele mai degradante acte la care au fost supuși cei încarcerați au vizat tocmai simbolurile și practicile religioase, pentru a-i face să asocieze orice manifestare a credinței cu rușinea și umilința. Adesea cele mai dureroase amintiri ale supraviețuitorilor sunt legate de înjosirile respective, nu de bătaie sau torturile fizice.

Unele dintre cel mai greu de digerat scene din film sunt legate de această temă. De Paște, unul dintre deținuți e învelit într-un cearșaf, într-un simulacru de asemănare cu Iisus, îi este forțată o cunună din sârmă ghimpată pe cap, iar colegii de celulă sunt obligați să îi pupe piciorul după ce a fost introdus într-o găleată cu dejecții umane.

Apoi, îi este pregătită o cruce, este scos în curte alături de ceilalți deținuți în timp ce altul e pus să-i ducă în spate crucea, la fel cum Simon Cirineanul a făcut-o pentru Cristos. E crucificat și pironit în cuie alături de alți doi, ca în momentul biblic al Răstignirii. La finalul scenei gardienii îl snopesc în bătaie până își pierde cunoștința, ca să vadă dacă „învie ca Iisus”.

E doar un exemplu din momentele greu de vizionat, mai ales când știi că sunt bazate pe fapte reale. Toate supliciile pe care filmul le pune în fața spectatorului sunt construite pe mărturiile celor care au trecut prin ele. Scenele grafice de violență, ce pot părea gratuite și repetitive, au reușit să ilustreze perfect nu doar torturile fizice, ci și teroarea psihologică care a reprezentat realitatea cotidiană pentru victimele experimentului Pitești.

Actorul Ioachim Ciobanu joacă stelar rolul lui Jurgău, personajul inspirat de Eugen Țurcanu. Prestația sa a reușit să transpună pe ecran întreaga ură și cruzime a fostului lider al deținuților-călăi, așa cum au fost ele relatate de victimele sale care și l-au amintit drept cel mai barbar dintre tortionari. Rolul scoate în evidență totală lipsă de empatie și umanitate de care omul e capabil dacă persoana potrivită e pusă în circumstanțele potrivite, în contrast cu stoicismul celorlalți deținuți.

În film mai joacă și Kira Hagi, fiica fostului fotbalist și Ion Dichiseanu, în rolul generalului de Securitate Jibolschi. Distribuția e următoarea: Ion Dichiseanu – generalul Jibolschi,

De Paște, unul dintre deținuți e învelit într-un cearșaf, într-un simulacru de asemănare cu Iisus, îi este forțată o cunună din sârmă ghimpată pe cap, iar colegii de celulă sunt obligați să îi pupe piciorul după ce a fost introdus într-o găleată cu dejecții umane

E doar un
exemplu din
momentele
greu de
vizionat, mai
ales când știi
că sunt bazate
pe fapte reale

Constantin Cotimanis – Ciumău, Dragoș Stoica – guardian 3, Victoria Cociaș – doctor 1, Ioachim Ciobanu – Jurganu, Toma Enache – Toni, Vali Popescu – Tase Caraman, Teodora Calagiu Garofil – dr. Bratu, Ana Pârvu – Lia, Dorin C. Zachei – guardian 1, Ciprian Nicula – Iancu caraman, Csaba Ciugulitu – Falcă, Remus Stănescu – Mihai Inge, Bogdan Sălceanu – Ștefan Maris, Iany Panait – Hrista Zaruha, Alin Ailioaei – guardian 4, Mircea Taiss – guardian 2).

Chiar dacă trailerul și marketing-ul filmului mi-au lăsat impresia că pun mai mult accentul pe povestea de dragoste prezentă în el, mie, pilonul central al scenariului mi s-a părut destinul celor doi frați, Tase (Vali Popescu) și Iancu Caraman (Ciprian Nicula). Deși încarcerați împreună, vor avea sorți diferite în detenție. Unul „rezistă până la capăt” (ceea ce pentru mulți a însemnat moartea), celălalt cedează sub presiunea torturilor și se lasă reeducat, devenind la rândul său torționar. Interacțiunile dintre cei doi după acest moment și conflictele lor lăuntrice sunt printre cele mai emoționante elemente din film, iar povestea e una cu plot twist la sfârșit.

Prezentul

Am încercat să nu dau prea multe spoilere și e greu să tragi concluzii după un film care îți lasă un gol în stomac. Cel mai bine ar fi să mergi să-l vezi și să ajungi la propriile concluzii.

Pe mine m-a făcut să mă gândesc cu amărăciune la câți români încă trăiesc cu impresia că „era mai bine pe vremea comunismului” și bagatelizează ororile regimului, pe motiv că „măcar ne dădea statul loc de muncă și locuință”.

Din punctul ăsta de vedere, comuniștii au câștigat, într-un fel: în timp ce cealaltă mare ideologie criminală a secolului XXI e universal hulită și demonizată drept răul încarnat, comunismul încă e ținut în viață drept

o idee utopică și cumva onorabilă. Nu e ceva neobișnuit să vezi tineri idealiști purtând tricouri cu seceră și ciocanul sau alte simboluri comuniste.

Cred că ar fi o idee bună ca filmul să fie difuzat în cadrul orelor de istorie din liceu din clasa a 12-a, când se studiază comunismul și elevii sunt suficient de mari pentru a putea vedea un film de genul. Probabil cel mai dureros e că multe dintre victimele regimului de exterminare din închisorile comuniste nu și-au găsit dreptatea nici până în ziua de azi, la aproape 30 de ani după căderea regimului.

Pentru experimentul Pitești autoritățile comuniste i-au scos țapi ispășitori și executat pe deținuții-torționari conduși de Eugen Țurcanu. Cadrele Securității responsabile au primit pedepse ușoare, fiind puse în scurt timp în libertate. Au fost liberi să-și trăiască în tihnă mai departe viața, în timp ce victimele lor au rămas cu sechelele fizice și traumele psihologice.

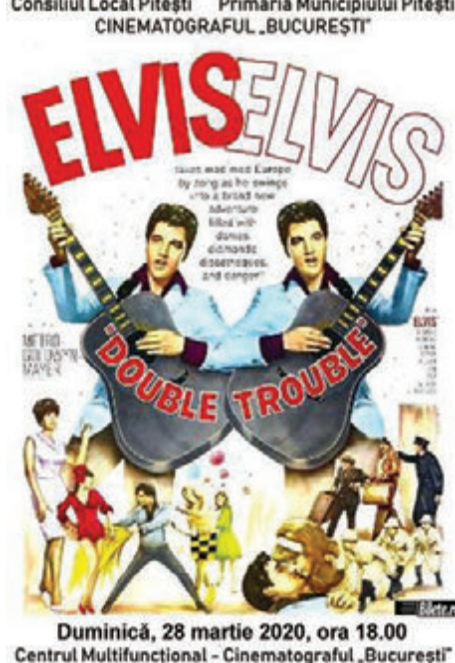
Chiar zilele trecute magistrații Curții de Apel București i-au achitat pe foștii ofițeri ai Securității acuzați că l-au torturat și ucis în bătaie pe disidentul Gheorghe Ursu.

Sângele apă nu se face.

(text preluat de pe HotNews.ro)

Au fost suspendate/amânate următoarele filme din cursul lunii martie 2020.

VALI V. POPESCU

ANA PÂRVU

CONSTANTIN COTIMANIS

KIRA HAGI

CIPRIAN NICULA

UN FILM DE
TOMA ENACHE

ÎN TRE CHIN ȘI AMIN

La Steaua Film Studio prezintă ÎN TRE CHIN ȘI AMIN

Regia Toma Enache Scenariul Elena Enache / Toma Enache / Eugen Cojocariu Director de imagine Alexander Sachs
Muzica Adrian Flautistu / Eduard Gore

Scenografia Medeea Enclu / Diana Samolă / Irina Sava Makeup și efecte speciale Florina Mărcuță Editor Ruxandra Mihal Sound design Alexandru Dumitru Director de casting Anca Similar Consilier probleme penitenciare Cristian Micu, Consilier artistic Cristian Radu Nema Poster Eliza Tițmeașu Bădoiu Producător executiv Elena Enache Cu participarea extraordinară a actorilor Ion Dichiseanu / Cezara Dafinescu Distribuția Constantin Cotimanis, Vali V. Popescu, Ana Pârvu, Ciprian Nicula, Kira Hagii, Ioachim Ciobanu, Laurențiu Stan, Csaba Ciugulea, Victoria Cocias, Teodora Calagiu Garof, Dragoș Stoica, Bogdan Sălceanu, Iany Panait, Remus Stănescu, Adrian Culeșu, Mirocea Tălăș, Iulian Trăistaru, Armand Crișan, Ștefan Gola, Petrică Moraru, Alexandru Mereuță, Adrian Anghel, Daniel Nijol, Cătălin Bocârnea, Michael Szegedi, Stelică Muraru, Octav Bjoza, George Stanca, Daniel Sin, Alin Alioșei, Tina Malamă, Tașcu Lălo, Vlad Buzea.

Cu sprijinul

Parteneri

Parteneri Media

